

اداره خانه: :
فصله بخشیه بازاری صافهیلر خانهده ۱۶

آبولا

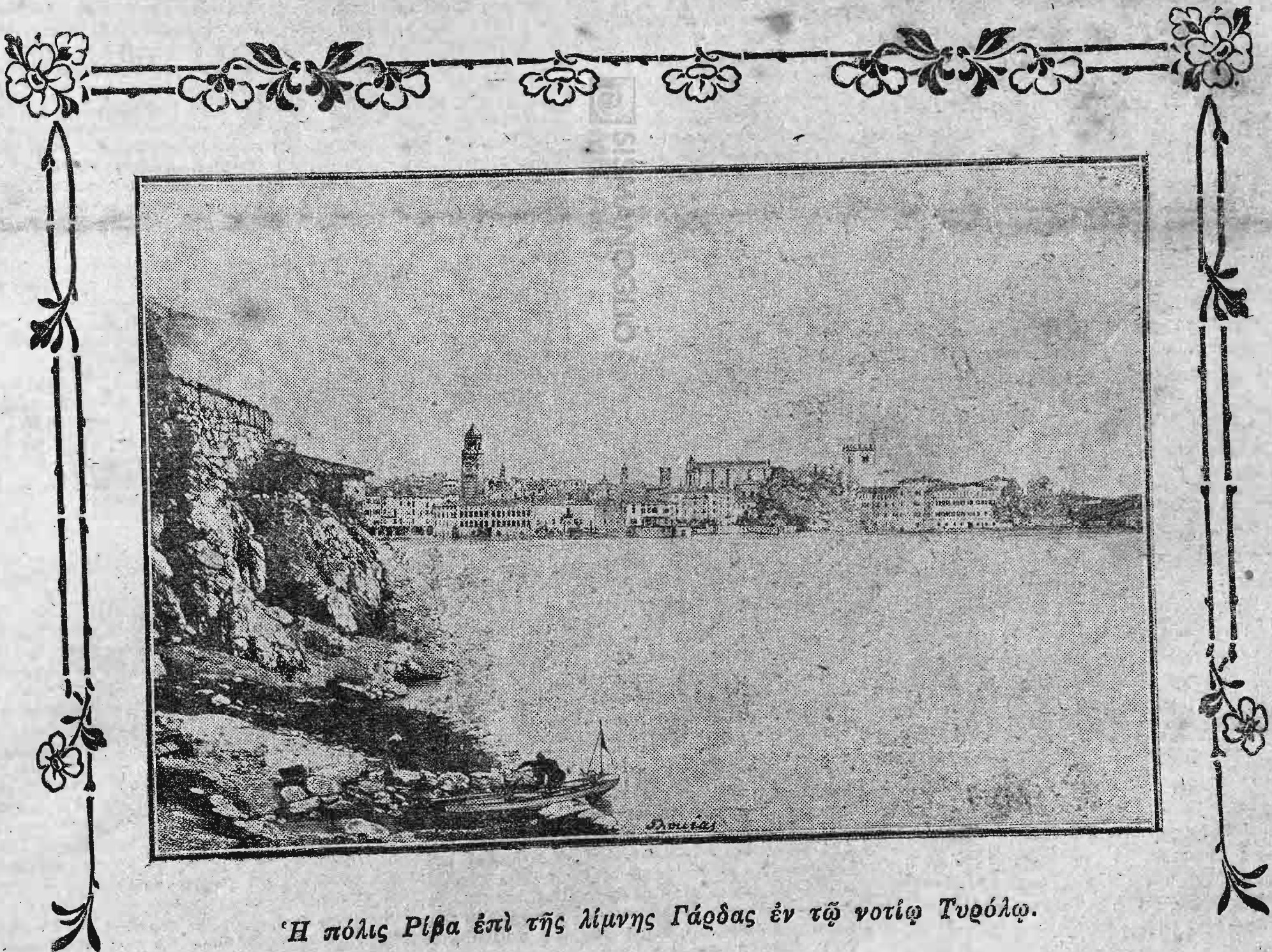
مساب امتیاز و مدیر مسئول:
آریستووولوس د. خریستیدیس

’αβ’ολα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ ✽ ΓΡΑΦΕΙΑ ✽ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16	ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 30 ’Εξωτερικὸν ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6 ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ’Εσωτερικὸν ἔτησίᾳ γρ. 50 ’Εξωτερικὸν . . . φρ. 18 ■ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ ■	ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

’Η πόλις Ρίβα ἐπὶ τῆς λίμνης Γάρδας ἐν τῷ νοτίῳ Τυρόλω.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΑΙΩΝΙΟΣ ΖΩΗ

Εἰς τὴν αὐριανὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν ὁ Χριστὸς δίδει τὸν ὄρισμόν τῆς αἰωνίου ζωῆς, λέγων, ὅτι αὕτη ἔγκειται εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Ἄν ἀναδιψήσωμεν εἰς ἄλλας σελίδας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἴδωμεν ὅσα σχετικὰ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦτο διδάσκει, θέλομεν ἐνισχυθῆ ἔτι περισσότερο εἰς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶναι ὄντως ἡ αἰώνιος ζωὴ, δηλαδή ἡ ζωὴ τῆς κατ' ἀνθρώπου μὲν ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ ἀνωτέρας εὐδαιμονίας, ἐν τῇ μετὰ θάνατον δὲ διαρκοῦς καὶ ἀμεταβλήτου ὀλβιότητος.

Ἡ ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ ἀνωτέρα εὐδαιμονία, ἡ ἐν ἄλλοις λόγοις ἰκανοποίησις τοῦ ἠθικοῦ ἐγῶ καὶ τοῦ ἀδόλου συνειδότος, ἔγκειται βεβαίως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὄλων τῶν ἐντολῶν, τὰς ὁποίας ἀσπάζεται ἡ ἐπίγνωσις τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ὅστις, πάντοτε κατὰ τὰς Γραφάς, εἶναι πνεῦμα, εἶναι τελειότης, εἶναι ἀγάπη.

Ἄφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα, θέλει καὶ τὸν ἀνθρώπον πνευματικόν. Ἄν δὲ τοῦτο εἶναι πάντως ἀδύνατον, λόγῳ τῆς συμφυοῦς συνυπάρξεως ἐν αὐτῷ τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ σώματος, τότε καὶ πάλιν τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ κατέχη δεσπόζουσαν καὶ ἐπικρατοῦσαν θέσιν.

Ἡ ὕλη, μὲ τὰς ὁρμάς τῆς, μὲ τὰ πάθη τῆς, μὲ τὰς χυδαίας ἐν πολλοῖς τάσεις τῆς, παραπλανᾷ τὸ πνεῦμα, τὸ ὑποβιάζει, τὸ χαλινώνει καὶ καθιστᾷ τοῦτο ἀπὸ ἡγέτου δούλου, καὶ ἀπὸ ὀδηγοῦ οὐραγόν. Ἄς ἐνισχύσωμεν τὸ πνεῦμά μας λοιπόν, ὅπως αὐτό, φωτισμένον μὲ τὰς θείας ἀρχὰς τῆς θρησκείας, καθοδηγῆ τὴν σάρκα εἰς δρόμους ἀγνοῦς καὶ τρίβους ἐναρέτους.

Ὁ Θεὸς ὡς τελειότης προοδοποιεῖ καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν τελειότητα καὶ μᾶς λέγει τὸ περίπυστον ἐκεῖνο :

— Γίνεσθε οὖν τέλειοι.

Ἡ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι βεβαίως ὁ θεῖος τοῦ ἀνθρώπου προορισμὸς ὡς εἶναι καὶ τῶν λοιπῶν ὄντων τῆς δημιουργίας. Ἄλλ' ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, ἐπειδὴ προέχουσιν θέσιν κατέχει ἡ βούλησις καὶ τὸ αὐτεξούσιον, διὰ τοῦτο καὶ ἡ τελειοποίησις αὐτοῦ εἶναι ἔργον θελήσεως καὶ ἰδιαιτέρας τάσεως βουλητικῆς. Ἄς μὴ μειώσωμεν τὴν θεῖαν τάσιν, τῆς ὁποίας τὸν σπόρον ἔρριψεν ἐν τῇ ψυχῇ μας ἡ Πρόνοια.

Ὁ Θεὸς ἐν ταύτῃ εἶναι καὶ ἀγάπη, καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ταύτην μᾶς κηρύττει τὸ μέγα τῆς ἀγάπης κήρυγμα, ἡ ὁποία ἀποκλείει τὴν ἀδικίαν, τὸ μῖσος, τὸ ἔγκλημα. Ἴδου λοιπόν πῶς ἡ γνῶσις τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἀλλὰ ὄχι μόνον γνῶσις, ἀλλ' ἐπίγνωσις καὶ πίστις θερμῇ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Πρὸ τοῦ παραθύρου, ὡς ἐπὶ κινήματογραφικῆς ὀθόνης, παρελαύνουν οἱ ἀνθρώπινοι χαρακτήρες, πυκνοί, ἀνόμοιοι, ἀντίθετοι, καίτοι περιβεβλημένοι τὸ κοινὸν ἔνδυμα, ποῦ τοῖς ἐπιβάλλουν οἱ τύποι καὶ αἱ συνήθειαι.

Ἡ παρέλασις των εἶναι, βέβαια, στιγμιαία, ἐν τούτοις ἀφίουν εἰς τὴν ψυχὴν, ὡς εἰς φωτογραφικὴν πλάκα, τὴν ἐντύπωσιν, ὅσονδήποτε ἀκαριαία καὶ ἐν εἶναι ἡ πάροδος των.

Ἡ εἰκὼν παραμένει εἰς τὴν ψυχὴν πολὺ περισσότερο, ἀφ' ὅσον τὸ θέαμα εἰς τὰ ὄμματα.

Καὶ ἰδοὺ παρέρχεται εἰς γνωστὸς τύπος. Ἡ διάπλασις τοῦ σώματος του εἴμπορεῖ νὰ παραλάσῃ, ἐν τούτοις τὸν ἀναγνωρίζει εἰς ἀπὸ τὴν ψυχὴν του, ποῦ ἀνδραγόμεται ζωηρὰ εἰς κάθε του κίνημα.

Βαδίζει μὲ βῆμα σταθερόν. Εἶναι σφιγτὰ κομψομένος εἰς τὸ στενὸν του σακκάκι· ἂν δὲν κρατῆ εἰς τὰς χεῖρας μπαστοῦγι, ἐξάπαντος τὰ δάκτυλά του τὰ ἔχει κλειστὰ ἐν εἶδει πυγμῆς. Εἶναι τὸ σημεῖον τῆς περισυλλογῆς τῶν ψυχικῶν του δυνάμεων. Τὸ βῆμά του εἶναι μεμετρημένον, τὰ μάτια του βλέπουν κατ' εὐθείαν ἔμπρός. Δὲν τὸν ἀπασχολεῖ καὶ πολὺ ὁ κόσμος. Ἄδιαφορὸν ἀκόμη καὶ διὰ τὰς κρίσεις του. Πολὺ ὀλίγον φροντίζει νὰ ἐπιδείξῃ χάριν, κομψότητα, φιλαρέσκειαν. Ἐν τούτοις καὶ ἐδῶ συμβαίνει ὅτι καὶ εἰς τὸν ἔρωτα· εἴῃ δὲν ἐπιδικᾷ τὰς συμπαθείας, αὐταὶ τῷ καταφθάνουν ἀπρόσκλητοι, ἀφθοιοί, εὐλικρινεῖς. Εἰς τὸ παρελθόν του ἔχει κάποιον ἐνεργητικόν, τὸ ὅποιον κατ' ὀλοκληρίαν τοῦ ἀγῆκει, διότι δὲν τὸ ἐδημιούργησε τὸ χρῆμά του ἢ ἡ καλλονὴ του. Ἄλλὰ ἔχει καὶ πεποιθήσιν εἰς τὸ μέλλον του, τὸ ὅποιον δὲν τὸν πτοεῖ, ἀφοῦ τὴν ἀξίαν, τὴν ἐνδομύχως ὑπάρχουσαν εἰς αὐτόν, δὲν δύναται τις νὰ τῷ ὑποκλέψῃ.

Ὁ τύπος αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθῆς κατακτητῆς τῆς ἐμπιστοσύνης· ὅταν ὀμιλήσῃ, πείθει, διότι εἶναι ἀπλοῦς καὶ εὐλικρινῆς, καὶ ὅταν ὑπασχῆται τι, τὸ ὑπόσχεσται μὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι θὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Συνητησάτε, ἴσως, μεταξὺ τῶν γνωστῶν σας χαρακτῆρα παρόμοιον· ἀνεπίσθη, ὅτι ὑπέσθητε εὐχαρίστως τὴν γοητείαν του;

Μόλις παρήλθεν ἀπὸ τὸ παράθυρον ὁ τύπος αὐτὸς καὶ ἰδοὺ ἐμφανίζεται πρὸ αὐτοῦ εἰς ἄλλος. Εἶναι μία γυναίκα. Εἶναι ἡ γυναίκα, καθὼς μᾶς τὴν ἐδημιούργησεν ὁ ἐκφυλισμὸς.

Τὴν ἀναγνωρίζετε ἀπὸ πολὺ μακρῶν. Κάμνει τὴν ἐμφάνισίν της μετὰ μακρῶν καὶ ἐξησκημένην προπαίδευσιν· ἔχει ἐργασθῆ πολὺ, διὰ νὰ χαλκεύσῃ τὸν ἑαυτὸν της, ἐμὸχθησε, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὴν ὑπόκρισιν, καὶ ἐπέτυχεν ἐντελῶς τὸ ἐναντίον. Ἐἴῃ ἐπεξήτησε νὰ κρύψῃ, ἐπρόδωσε τὴν καυφότητά της, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πολυπτυχα μεταξωτὰ ἢ ψυχὴ της — ἐν μέγα μὴδὲν — διαφαίνεται μεγαλοπρεπῶς.

Εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς αὐτῆς κυριαρχεῖ μία καὶ μόνη φροντίς: τί θὰ εἴπουν· ἐξασφαλιστέ της τὴν σιγὴν, τὸν πέπλον, τὴν ἐχεμύθειαν· δύναται τότε νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα, φροντίζει περισσότερο διὰ μίαν πτυχὴν τῆς πλούρας της, παρὰ διὰ τὴν ἠθικὴν ἀρχὴν, ποῦ ποδοποιεῖ.

Βαδίζει μὲ τὸ βραδύ βῆμα τῆς ἐπιδειξίας. Τὰ ὑποδήματά της εἶναι ἀνεπιλήπτου σχήματος καὶ λευκότητος, σχεδὸν δὲν πατεῖ ἐπὶ τοῦ δρόμου. Αἱ πτυχώσεις, τοῦ φορέματός της εἶναι μελετημέναι ἐπακριβῶς καὶ ἔχει μελετηθῆ μὲ προσοχὴν καὶ παρατηρητικότητά ἢ ἐντύπωσιν, ἢ sensation, ποῦ θὰ προξενηθῆ ἀπὸ τὸ γυμνὸν καρρὲ τοῦ στήθους.

Ἀσχολεῖται δι' ὅσα εἶναι δυνατόν νὰ φανῶσι τὴν ἀπασχολεῖ πολὺ ἢ στίλβωσις τῶν ἐνύχων τῶν χερῶν της καὶ τῶν ποδῶν, ἢ παρακολούθησις καὶ τῶν τελευταίων θεσφάτων τῆς μόδας. Ἐξασφαλιστέ της τὴν ἀρεσιν καὶ τὴν σιγὴν, τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὸ χρῆμα· τὰ πάντα εἶναι δυνατόν τότε νὰ σᾶς προσφέρῃ. Ἀπὸ τὴν τάξιν αὐτῆς τῶν γυναικῶν ἀλιεύονται αἱ πρόχειροι κατακτησεις. Αἱ γυναῖκες αὐταὶ μένουσιν τίμαι εἰς τοὺς συζύγους

των, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ παίζουν ρόλον ἐραστῶν. Ἐπαύσαν, ἢ ταῖς ἐφάνη, ὅτι ἐπαύσαν νὰ τὸ κάμουν; πηδῶσιν ἀμέσως εἰς τὴν ἀγάλην τοῦ πρώτου ἀναμένοντος, διὰ νὰ ἀπατήσουν καὶ αὐτόν, εὐθύς ὡς ταῖς παρουσιασθῆ ὁ τρίτος...

Εὐρίσκειται καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον φύλον ὁ ἀντίστοιχος τύπος. Ἐχουν καὶ οἱ ἄνδρες τοὺς ἐκφύλους των, ἐκφύλους τῆς ὑποστάθμης.

Δι' αὐτοὺς τὸ σύμπαν περικλείεται εἰς τὸν φιλόγον τοῦ λαμοδέτου των· δι' αὐτὸ προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν τὸ δέσιμον μὲ μανίαν ἐκνευρωτικῆν. Τί εἶπεν ἡ μόδα τὴν τελευταίαν στιγμὴν; Αὐτοὶ θὰ εἶναι ἐν καθυστέρησει, ἂν τὸ ἐφαρμόσουν τὴν ἐπαύριον. Εἶναι κομψοί, εὐγενεῖς, τσακίζονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' εἰς κάθε κίνημά των πιπτει χάμω εἰς κόνιν τὸ ψιμύθιον, τὸ ὄπειον ἐφόρεσαν, καθὼς ἀπὸ τοὺς μουχλιασμένους τοίχους ἢ ἀμμοκονία καὶ τὸ ἐπιχρίσματα. Εἶναι καὶ αὐτοὶ, ἄλλως τε, μουχλιασμένοι. Εἰς τὴν προσέγγισίν των αἰσθάνεσθε κάτω ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς φλωραμὶ τὴν ἀπόπνοιαν τοῦ εὐρώτος. Ἄν ταῖς ὀμιλήσετε δύο λόγια πέραν ἀπὸ τὰ σκανδαλάκια καὶ τὴν κυρατσισιά, θὰ εὐρετε μίαν ριχότητα ἀφάνταστον. Δι' αὐτοὺς ὁ κόσμος ὅλος εἶναι ἐξωτερικὸν φαινόμενον — appearance — σκάνδαλον, γυναικείαι κατακτησεις. Αὐτοὶ ἔχουν ἐκφυλίσει καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῆν, διότι εἰσήγαγον εἰς τὰ ἱερά της ἄντρα τὴν σαπρότητα καὶ τὸ ἐκφυλὸν ἐνὸς ἐκτεθημένου χαρακτῆρος. Εἶναι οἱ λέοντες τῶν αἰθουσῶν, οἱ ὁποῖοι ἀρέσονται, ὅτι πωλοῦν πνεῦμα εἰς αὐτάς, εἰσδύουν παντοῦ, καὶ παντοῦ προβάλλουν ἀξιώσεις. Ἐν τούτοις εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον ὡς φίλοι μᾶλλον, παρὰ ὡς ἐχθροί. Εἰς τὴν δευτέραν συνάντησιν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς ἀντιληφθῆτε, ἀλλ' ἂν καὶ πρὸς στιγμὴν συνθηκολογήσετε μὲ αὐτοὺς, παρυσύρθητε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὡς παρελθὸν ἔχουν μίαν κηλίδα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διακρίνῃ τις λεπτομερῶς· τὸ μέλλον των εἶναι τυχοδιωκτικόν. Σκαρφαλοῦν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀδιάφορον πῶς ἀνερχόμενοι καὶ τί ποδοπατοῦντες, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ χαλάσουν αἱ παράλληλοι πτυχαι τοῦ παντολονιοῦ των, διότι τότε ἡ ἀιδρότης των καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια εἶναι κατεστραμμένη δι' αὐτοὺς ἀνεπιστρεπτεῖ.

Τί κρῖμα διὰ τὴν κοινωνίαν μας νὰ μὴ ἀπέτλουν ζεύγη ἀνδρογύνων αἱ γυναῖκες, ποῦ εἶδομεν ἀμέσως πρὸ ὀλίγου, μὲ τοὺς τύπους αὐτοὺς! Θὰ ἦσαν ἐπαξίως ἀνεκτίτοι ἀλλήλων.

Μᾶς ἀφίνει ὁμοῦ καὶ ὁ τύπος αὐτὸς καὶ εἰς τὴν ὀπτικὴν μας ἀκτῖνα ἐμφανίζεται ἄλλος. Εἶναι ὁ δοκιμασθεῖς, εἶναι ὁ ἀηδιάσας. Αὐτὸ σᾶς τὸ μαρτυρεῖ τὸ βᾶδισμά του, τὸ βλέμμα του, αἱ κινήσεις του, ἡ περιβολὴ του. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῇ τὴν ἱστορίαν του· τὴν μαρτυρεῖ ἀψευδῶς ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου καὶ τὸ ἡμιθολωμένον τοῦ βλέμμα. Αὐτὰ σᾶς λέγουν, ὅτι προσφάτως ἀκόμη ἐπλήγη μὲ μίαν διάψευσιν τοῦ ὄραιότερου, τοῦ τιμαφαστέρου ὀνείρου του. Ἐπίστευσεν εἰς τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἀπεκάλυψε χυδαίότητα, ἐπίστευσεν εἰς τὴν τιμιότητα καὶ τὴν εὐρε συμφορῶν, ἐστηρίχθη εἰς τὴν εὐλικρινεῖαν καὶ τὴν εὐρε προσποίησιν, ἐγοητεύετο εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ εὐρεν ὑπ' αὐτόν τὰ χυδαιότερα τῶν ἐλατηρίων. Μὲ τὰς πληγὰς αὐτὰς εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ψυχὴν, σᾶρει πλέον — διότι τὸ σᾶρει ἀληθινὰ — τὸ ἀσταθὲς του βῆμα. Μὴ τοῦ ὀμιλήσετε περὶ οὐδενός, μὴ τοῦ ἐκφράσετε καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα. Ἐν μειδίῳ πικρῶν θὰ διαγραφῆ ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὡς νὰ λέγῃ: — Ἦτο καιρὸς, ποῦ ἐπίστευα καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὰς τὰς γλυκείας πλάνας, τὰς ὁποίας σὺ πιστεύεις, ἀλλὰ τώρα...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι χαμένος διὰ τὴν κοινωνίαν· τὰ ὄρατα ἔργα, αἱ εὐγενεῖς πτήσεις, οἱ τολμηροὶ πειρητισμοὶ δὲν γίνονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τάξεως ταύτης.

Ε. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ

Αἱ οἰκογένειαι Ἰακώβου καὶ Χαριδήμου ἦσαν πολὺ συνδεδεμέναι μεταξύ των. Ἐκτός τῆς μητρῆς καὶ μακροῦνης συγγενείας, ἡ ὁποία τὰς συνέδεεν, ἡ φιλία τῶν κυριῶν καὶ ἡ θερμὴ ἀγάπη τῶν κυριῶν ἀπέτελλε τὸν κυριώτερον δεσμόν των.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ζήσουν ἢ μία χωρὶς τὴν ἄλλη, ἦσαν τελείως ἠδελφωμένοι.

Τὸ ζεῦγος Ἰακώβου ἀπέκτησε τὸ πρῶτον εὐθύς μετὰ τὸν γάμον των ἔτος ἐν ἀγοράκι, τὸν Πέτρον, τὸ ζεῦγος ὁμῶς Χαριδήμου δὲν ὑπέρθε τόσον τοχύ. Ἐξ μολὶς ἔτη μετὰ ταῦτα τοῖς ἐγεννήθη ἓν χαριτωμένον θυγάτριον, ἡ Ἑλλη.

Δὲν στενοχωροῦμαι δι' αὐτὸ, ἔλεγεν ἡ κυρία Χαριδήμου. Ἄν ἡ Ἑλλη μας ἐγεννᾶτο τὸ ἴδιον ἔτος μετὰ τὸν Πέτρον, τὰ δύο αὐτὰ ἀγγελᾶκια, ἐπειδὴ θὰ ἦσαν συνομιληκα, δὲν θὰ ἀπετάλουν ἄρμονικὸν ζευγάρι, ἐνῶ τώρα...

☪

Ἡ ἀγάπη τῶν δύο οἰκογενειῶν ὑπῆρξεν ἀρκετὰ ζωηρὰ ἐπὶ τινα ἔτη. Ὅτε, ὅπως ἐξαίφνης, καποια δυσσάρεσκια ἀνεφαίνετο μετὰ τῶν κυριῶν, καὶ ἡ δυσσάρεσκια αὕτη μεσεδόθη εἰς τοὺς ἀνδρας, οἱ ὅποιοι τὴν ἐτελειοποιήσαν εἰς ἐχθραν.

Ἐκτοτε αἱ δύο αὐταὶ οἰκογένειαι διέστησαν τελείως καὶ ἔζων ὡς νὰ μὴ εἶχον ποτε γνωρισθῆ, ὡς νὰ μὴ ἦσαν ποτε συνδεδεμένοι. Ἐπὶ πλεόν, σαρὰ ἀτυχημάτων, τὰ ὁποία ἐπῆλθον καὶ εἰς τὰς δύο, οἰκονομικῆς βέβαια καὶ ἐμπορικῆς φύσεως, τὰς ἐθροίψεν εἰς δυσχερείας, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδὲν μέσον ταῖς ἐφαίνετο ἰκανὸν νὰ τὰς ἐξαγάγῃ.

Βεβαίως οὕτω λόγος, οὕτω σκέψις ἠδύνατο νὰ γίνῃ περὶ γάμου τοῦ Πέτρου μετὰ τὴν Ἑλλην. Ὅ,τι ἐλέγετο ἄλλοτε, μόνον ὡς κακὸς ἀστεϊσμός ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ σήμερον.

☪

Τὰ ἔτη παρήρχοντο, τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ εἶχον καταστῆ νέοι, ἀλλὰ σχεδὸν οὕτω ἐβλάποντο. Ἡ διχόνοια τῶν γονέων των ἦτο ἀφορμὴ μᾶς μεγάλης ἀδιαφορίας δι' αὐτὰ.

Ἀίφνης ἐν γεγονόσ ἐρχεται ἡ ἀνατρέψις τὰς διαθέσεις των. Κάποιος ἀσημονημένος θεῖος, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξιδεύσει εἰς Ἀμερικὴν καὶ πρὸ τίνος μολὶς ἐπιστρέψει, ἀπέθανεν. Ὁ θεῖος αὐτός, ὁ κύριος Εὐτυχῆς, εἶχε μίαν περιουσίαν στρογγυλὴν καὶ διαθέσιμη. Τὴν ὑπελόγησεν εἰς εἰκοσι χιλιάδας λίρας. Καὶ σὰν καλὸς θεῖος, ἔκαμε τὴν διαθέσιν του. Αὕτη ἔλεγε:

Κληροδοτῶ εἰς τὰ μικρανέψια μου, Πέτρον καὶ Ἑλλην, ὅλην τὴν περιουσίαν μου, ἂν ἐνωθῶσι διὰ τοῦ γάμου. Ἄν ὁμῶς δὲν θελήσουν νὰ νυμφευθῶν, τότε δοξῶ ἡ περιουσία μου νὰ διατεθῆ ὑπὲρ εὐεργετικῶν σκοπῶν, νὰ λάβῃ δὲ ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἑλλη ἀνὰ πεντακοσίας μόνον λίρας.

Αἱ οἰκογένειαι Ἰακώβου καὶ Χαριδήμου ἔλαβον εὐθύς γνῶσιν τῆς διαθέσεως, ἡ ὁποία ἦτο σαφής. Ὡς πρῶτην φροντίδα εἶχον νὰ κλάψουν τὸν παλὸν καὶ φιλόστοργον θεῖον καὶ ὡς δευτέραν... νὰ προστοιμᾶσιν τοὺς εὐνοϊκούς ὄρους διὰ τὸν γάμον τῶν παιδιῶν των. Ἀλλὰ ποῦ ἦσαν μαλωμένοι;

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ συμπιλίωσις ἐπῆλθεν. Ἐπρόκειτο δὲ τώρα νὰ συναντηθῶν καὶ οἱ νέοι διὰ πρῶτην φορὰν εἰς μίαν ἰδιαιτέραν συνάντησιν.

Κύτταξε νὰ ἀρῆσθαι τῆ; Ἑλλῆς, εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Πέτρου εἰς τὸν υἱὸν της.

Προσπάθησε νὰ σ' ἀγαπήσῃ ὁ Πέτρος, συνέβουλεύσασθαι τὴν κόρην της ἡ κυρία Χαριδήμου.

Καὶ ἡ συνέντευξις προητοιμᾶσθη.

☪

Οἱ δύο νέοι ἀντίκρουσαν ἀλλήλους εἰς τὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ κ. Χαριδήμου. Ἀλληλοσκυτάχθησαν μετὰ προσοχὴν.

Ἄ! ἂν ὁ Πέτρος ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῆ ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸν ἐκδηλωτικὸν παλμὸν ἀπέναντι τῆς χαριτωμένης ἐκείνης δεσποινίδος, ὁ ἔσως θὰ εἶχεν ἤδη ἀρχίσαι. Ἀλλὰ, τίποτε, ὁ νέος οὐδὲν ἠσθάνθη.

Ἐν τούτοις ἐπρόσπε νὰ ὀμιλήσουν, νὰ ἐξηγηθῶν δι' αὐτὸ. Ἀλλῶς τε, τοὺς εἶχον βάλει τὸν ἓνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

— Δεσποινίς!...

— Κύρις!...

Ἀλλὰ τί νὰ εἰπωσι; Νὰ ἐμφράσωσιν ἔρωτα, αἰσθημα, ἀγάπην; Μήπως αὐτὸ δὲν ἦτο ψεῦδος, φανερὸν τῆς συγγενεῦς ἐξ ὧν ἐκείνης καὶ

τοῦ γάμου των κατόπιν ἦτο ἡ κατάκτησις τῶν εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν;

Τέλος ὁ Πέτρος ἀπεφάσισε νὰ φανῆ εὐκρινέστερος.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, γνωρίζετε διατὶ εὐρισκόμεθα ἐδῶ. Δὲν ἔχει οὕτως; Οἱ γονεῖς μας θέλουν νὰ νυμφευθῶμεν. Πρόκειται νὰ ἐξασφαλίσωμεν ἀμφοτέρους εἰς τὰς οἰκογενείας μας τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ὁ θεῖός μας Εὐτυχῆς...

— Μάλιστα, κύρις, εἶμαι ἐνήμερος περὶ αὐτοῦ.

— Δι' αὐτὸ μοῦ εἶναι εὐκόλον νὰ εἶπω, ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶτε, δεσποινίς.

Ἡ Ἑλλη περιορίσθη νὰ χαμηλώσῃ τὰ μάτια της.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶτε, ἐπάνελαβεν ὁ Πέτρος, καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, παρ' ὅλας τὰς χάριτας τοῦ προσώπου σας...

Μία χειρονομία τῆς Ἑλλῆς διέκοψε τὸν λόγον τοῦ Πέτρου.

— Ὡ! σὰς παρακαλῶ, κύρις, πρὸς τί τὰ ἀχρηστα αὐτὰ κοπιμμένα;

— Ἔστω... λοιπόν καὶ ἐγὼ δὲν σὰς ἀγαπῶ. Ἀλλ' ἂν ἀρνηθῶμεν τὸν γάμον, φαντάζεσθε τὴν θλίψιν τῶν γονέων μας. Αὐτὸ εἰμποροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὴν καταστροφὴν των.

— Τότε τί πρέπει νὰ κάμωμεν;

— Μία ἰδέα μοῦ ἐρχεται... Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας θὰ εἰσπράξωμεν, κατὰ τὴν διαθέσιν, τὴν περιουσίαν τοῦ θεοῦ. Ἄν θέλετε, προβαίνομεν εἰς αὐτὴν τὴν διατίπωσιν καὶ, χωρὶς διόλου νὰ συζητῶμεν, χωριζόμεθα μετὰ ἓν ἔτος.

— Ἰδοὺ, κύρις, μία ὑπέροχος ἰδέα καὶ σὰς συχαίρω διὰ τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμά σας.

— Ὡ! δεσποινίς, εἶμαι κατάπληκτος...

— Καὶ θέλετε νὰ ὁμολογήσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς γονεῖς μας;

— Πρὸς τί; ἀφετέ τους νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀρμονίαν μας.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐμβήκαν οἱ γονεῖς τῶν νέων εἰς τὸ σαλονάκι καὶ ἐξεχύθησαν εἰς περιποιήσεις καὶ ἐκδηλώσεις χαρᾶς.

☪

Ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων ὁ Πέτρος καὶ ἡ Ἑλλη ἦσαν μνηστευμένοι καὶ ἠτοιμάζοντο διὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ὅτε οἱ γονεῖς των λαμβάνουν παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ μακαρίτου Εὐτυχοῦς ἐπιστολήν, δι' ἧς ἐδήλοῦτο, ὅτι εὐρέθη νεωτέρα διαθέσιμη, δι' ἧς ὅλη μὲν ἡ περιουσία ἐκληροδοτεῖτο εἰς φιλανθρωπικὰ ἔργα καὶ μόνον ἀνὰ πεντακόσια λίραι εἰς ἕκαστον τῶν νέων.

Φαντάζεσθε τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν δύο οἰκογενειῶν. Ἐχον τὴν περιουσίαν ἐκείνην καὶ ἀντ' αὐτῆς μόνον μερικὰ ψιχία θὰ ἐπαινον ἀπὸ τὰ χρήματα τοῦ ἰδιοτρόπου αὐτοῦ θεοῦ. Μόνον οἱ νέοι ἔμειναν ἀπαθείς. Εἰς μίαν νέαν συνάντησιν των προσεπάθησαν νὰ διευθετήσουν τὰ πρᾶγματα.

— Ὡ! τί εὐτυχία, κύρις! τῷ λέγει ἡ Ἑλλη, ἰδοὺ, ὅτι παύομεν πλεόν νὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι, ὅπως παίζομεν τὴν κωμῆδιαν τοῦ προσηγορημένου ἔρωτος.

— Ὅντως, δεσποινίς, καὶ ἠρόχημην μάλιστα νὰ σὰς προτείνω, ἀφοῦ τώρα εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ λυπηθῶμεν τοὺς γονεῖς μας διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ἀρραβῶνός μας, ὅπως τοῖς εἴπωμεν τὴν ἀλήθειαν.

— Θὰ ἦτο αὐτὸ τὸ προτιμώτερον.

— Εἶναι ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, δεσποινίς, πόσον εἶναι ζωηρὰ ἡ ἐπιθυμία μου, ὅπως σὰς εὐρω ἓνα πλούσιον σύζυγον, ὁ ὁποῖος νὰ σὰς ἀρέσῃ καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ περιουσία νὰ εἶναι τοῦλάχιστον ἴση πρὸς ἐκείνην, τὴν ἐποίαν ἠλπίζατε ἀπὸ ἐμέ;...

Ἡ νεάνις ἐμεδίασεν.

— Ὡ! κύρις, ὅχι, δὲν ζητῶ χρήματα· ἡ ἰδέα τοῦ νὸ κάμω γάμον συμφεροντολογικόν, μοῦ ἐφάνη ἀνάκαθεν μισητή... Καὶ ποῖος ξέρει; ἴσως δι' αὐτὸ ἠσθάνομην ἀντιπάθειαν νὰ γίνω σύζυγός σας.

— Παράδοξον! Καὶ ἐγὼ φρονῶ τὰ ἴδια. Προτοῦ ἀκόμη σὰς ἴδω, σὰς ἐμίσουν, καὶ τώρα διερωτῶμαι, ποῦ ἀρὰ γε ὠφέλιμο αὕτη ἡ ἀντιπάθεια... Τέλος τὸ ἀνεκάλυψα... Ἦτο ἡ περιουσία τοῦ θεοῦ Εὐτυχοῦς.

— Σὰς ἐννοῶ πολὺ καλά. Ἄν οἱ γονεῖς μου μοῖ ὀμίλων περὶ ὑμῶν, ὅτι παρουσιάζεσθε ὡς γαμβρός μετὰ πολὺ μικρὰν περιουσίαν ἢ μετὰ σχεδὸν τίποτε, τότε, ἴσως, θὰ μοῦ ἐφαίνεσθε θελκτικώτερος.

Ὁ Πέτρος ὑπεμείδισεν.

— Μὲ κολακεύετε, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσον ἰδοὺ με, εὐρισκόμαι εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν προανέφερατε. Καὶ αὐτὸ μοῦ δίδει τὴν ἐλπίδα, ἂν ποτε συναντηθῶ μίαν νεάνιδα τόσον θελκτικὴν, ὅσον ὑμεῖς, καὶ μετὰ τὰς αὐτὰς ἰδέας...

— Ὡ! θαυμάσια... Ἀλλ' αὕτη δὲν ἦτο ἰδέα σας χθὲς ἀκόμη.

— Ἀπλούστατα, διότι ἦσθε πλούσια καὶ μοῦ εἶχете, οὕτως εἶπε, ἐπιβληθῆ ἀπὸ τοῦ γονεῖς μου... Ἀλλὰ τώρα, ὅτε εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰσθε ἀπηλλαγμένη τῶν δύο φοβερῶν αὐτῶν ἐλατωμάτων, τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται ὅπως διάφορον.

— Αὐτὸ, τὸ ὁπεῖον μοῦ λέγατε, με εὐχαριστεῖ. Κάθε γυναῖκα εἶναι καὶ ὀλίγον φιλάρεσκος, τὸ εἰξεύρετε. Καὶ δὲν μοῖ ἀπαρέσκει νὰ πιστεύω, ὅτι, ἂν συνηντώμεθα κατὰ τύχην εἰς ἓνα χορὸν ἢ εἰς τι ταξίδιον, παραδείγματος χάριν, θὰ σὰς ἔκαμον τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐχαριστημένος, διότι δύναμαι νὰ πιστεύω, ὅτι, ἂν εὐρισκόμην πρὸ ὑμῶν ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, θὰ ἐγενόμην εὐπρόσδεκτος... Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἀργά, δυστυχῶς.

— Δυστυχῶς; Προσέξατε, μὴ ὑπερβολὰς. Μὲ κατεστήσατε ὑπερήφανον, μετ' ἀφήσατε μίαν συμπαθῆ ἀνάμνησιν. Ἰδοὺ ὅ,τι ζητῶ.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ, δεσποινίς, αἰσθάνομαι, ὅτι λυποῦμαι διὰ τὸν χωρισμὸν μας αὐτόν... Εἶναι μάλιστα παράδοξον. Σαῖς, ἡ ὁποία χθὲς ἀκόμη μοῖ ἦσθε ἀδιάφορος, σήμερον, ὅπως τούνατιον... καὶ μάλιστα ἂν μάθω, ὅτι ἐνυμφεύθητε κάποιον ἄλλον...

— Θὰ ἐχαίρετε;

— Ὅπως διόλου μάλιστα, θὰ ἐλπιούμην.

— Ὅστε δὲν ἐπιθυμῆτε τὴν εὐτυχίαν μου;

— Τὴν ἐπιθυμῶ πολὺ· πολὺ, ἀλλὰ θέλω νὰ γίνω ἐγὼ ὁ δημιουργὸς τῆς. Ὅστε, ἂν εὐαρεστήσθε νὰ δεχθῆτε τὴν πρότασίν μου...

— Ἀλλὰ τί θὰ εἰπουν οἱ γονεῖς μας;

— Ἄ! μὰς εἶναι ἀδιάφορον, ἀρκεῖ, ὅτι θὰ χάρωσιν, ὅταν μὰς ἴδωσιν εὐτυχεῖς.

— Ὅστε;

— Ἄς ἐπισπεύσωμεν τοὺς γάμους μας.

☪

Εὐθύς, μετὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων, οἱ νεόνυμφοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πατρὸς τοῦ νέου. Ἐκεῖ, εἰς γέρον διοπτροφόρος τοὺς ἀνέμεναν. Ἦτο ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Εὐτυχοῦς.

— Κύριοι, λέγει εἰς τοὺς νεόνυμφους μετὰ ταρακὴν εὐρέθη τρίτη διαθέσιμη, ἡ ὁποία, ὡς νεωτάτη, εἶναι καὶ ἡ μόνη ἐγκυρὸς. Ὁ μακαρίτης ἀποσύρει τὴν περιουσίαν του ἀπὸ τὰ φιλανθρωπικὰ ἔργα.

— Καὶ ποῦ τὴν κληροδοτεῖ; ἠρώτησαν μετ' ἀδιαφορίαν οἱ νεόνυμφοι.

— Εἰς τὰ παιδιὰ σας, ἀπήντησεν ὁ γέρον.

(Michel Trivelley)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ

Τὰ πρῶτα χρόνια : Σαραντα χρόνια : Σὰν χελιδόνια, Γαλήνη αἰώνια σὰν ἀγγελᾶκια, μέσ' στὴν καρδιά μας στὰ λουλουδάκια γιὰ τὰ παιδιὰ μας παιζογελάμε, κάθε φροντίδα χαρὰ σκορπᾶμε, καὶ καθ' ἐλπίδα.

Τῆς νεότητος χρόνια : Στερνά μας χρόνια : Στὰ καταχθόνια Στὴ σάρκα χιόνια, μᾶς ρίχνει ἡ σάρκα, παραμυθᾶκια μα καὶ σὲ πάγκα, γιὰ τὰ ἐγγονάκια τρουφῆς μᾶς φέρνει, μᾶς συνεπαίρνει, μὰ δὲν κοιμᾶται ὁ νοῦς, θυμᾶται...

Στὸ τέλος : στρωῶμα, ὕπνος καὶ χῶμα.

ΦΩΤΗΣ ΒΟΡΕΙΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΤΙΓΡΑΦΗΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ ΖΩΗΣ

ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΑΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

ΚΑΙ ΤΡΩΓΛΟΔΥΤΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΣΥΝΘΕΣΙΑΙ. — ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Όπως όλοι γνωρίζομεν, υπήρξεν εποχή πρωτόγονος, προϊστορική, κατά την οποίαν ο άνθρωπος, χωρίς να διαφέρει πολύ από τα άγρια των βουνών και τα θηρία των δασών και των σπηλαίων, έζη σχεδόν όπως αυτά, διαιτώμενος μέσα εις τας σκοτεινάς όπας της γής και διεκδικών πολλάκις την τροφήν του μεταξύ των άγριών τούτων. Τότε έζησαν οι τρωγλοδυται. Άλλ' επήλθεν ο πολιτισμός, ο οποίος παρεμέρισεν, απεμάκρυνεν, όσον ήτο δυνατόν, την προϊστορικήν εκείνην εποχήν, έλέπτυνε και κατέστησε πολυτελή την ζωήν του ανθρώπου, τον όποιον και εγκατέστησεν εις τας άμυθητους μεγαλοπρεπείας μέγαρα και παλάτια ή εις τούς γνωστούς γιγαντώδεις ουρανοξύστρας της Αμερικής. Ο τρωγλοδυτης άνηκεν έκτος εις την ιστορίαν και περι αυτών ειχον πλέον ιδέαν μόνον όσοι επεθύμησαν να μελετήσουν την ιστορίαν των.

Έν τούτοις, έν πλήρει εικοστῷ αιώνι, εις εποχήν της μεγαλειότητος άκμης του πλούτου και της χλιδής, ανεκαλύφθη όλόκληρος κόσμος τρωγλοδυτών συγχρόνων μας, οι όποιοι ζουν κατά πυκνούς συνοικισμούς εις την Αμερικήν, εις την Εδρώπην, κυρίως εις τὰ ΝΑ αυτής, εις την παραλίαν του Βισκαϊκού, μέχρι του Γιβραλτάρ, και εις την Αφρικήν.

— Τι λέγει η ιστορία.

Ο Στράβων, όμιλών περι παναρχαίων τρωγλοδυτών, αναφέρει, ότι εζων ούτοι πρό πάντων εις τας άγρίας και αποτόμους παραλίας της Αραβικής θαλάσσης, μέσα εις τὰ αυτόθι κατασκότεινα σπήλαια. Η ζωή των δεν διέφερεν από την ζωήν των άγριων ζώων, με τὰ όποια πολλάκις και συνέζων. Η ένδυμασία των άπειλείτο από άκατέργαστα δέρματα ή περά μεγάλων πτηνών, ή δέ τροφή των από όμα κρέατα ζώων, όχι σπανίως και όφρων. Το προσφιλέ των ποτόν ήτο αίμα, ένιςτε άναμειγμένον με γάλα.

Και ο Πλίνιος περι τρωγλοδυτών έγγραφεν, ότι δεν έγνώριζον ούτοι να όμιλουν και ότι μεταξύ των συνεννοούντων με άναρθρους άγρίας φωνάς και άηδεις χειρονομίας. Οι τρωγλοδυται, κατά τον Πλίνιον, έπίστευον, ότι ο άνθρωπος ήτο πάντοτε κατοικία των δαιμόνων, οι όποιοι άπεχωρίζοντο από αυτών μόνον μετά θάνατον. Όταν κανείς εξ αυτών απέθνησκε, τον έκοπτον εις δύο τεμάχια και τον εξέθετον εις την πλησιεστέρην ύψηλήν κορυφήν, αφού προηγουμένως έθετον επ' αυτής κέρατα τράγου, τὰ όποια, ως ένόμιζον, απεμάκρυναν τούς δαίμονας.

Πλην του Στράβωνος και του Πλίνιου, και παλαιολογικαί μελέται εις εύρεθέντα τρωγλοδυτών σπήλαια εις την Σουηδικήν και την Σκωτιαν, απέδειξαν κατά μέγα μέρος την αλήθειαν των άνωτέρω πληροφοριών. Σκελετοι και άλλα άνακαλυφθέντα χρειώδη των ήμιαγρίων τούτων όντων, έδωκαν άφορμήν εις μεγάλην και σοβαράν περι τρωγλοδυτών μελέτην και συζήτησιν. Ο Λατίνος ποιητής Λουκρήτιος λυρικώτατα έχει περιγράψει την ζωήν των τρωγλοδυτών. «Ο δυστυχής, γράφει εις ένα ποιήμα του, ζή άγωνιώδη βίον. Επάνω εις την δροσεράν από φύλλα νερά στρωμένην του, ο ύπνος μόλις τολμά να καθήση εις τὰ βλέφαρά του. Πρέπει και με την ελαχίστην πνοήν του ελαφροτέρου άνέμου να είναι έξυπνος, διά να προφθάνη να αντιπαραταχθή κατά του άγριου θηρίου, το όποιον, κρυφά εισερχόμενον εις την τρώγλην του, θα του διεκδικήση την τροφήν ή την ζωήν του».

— Άλλοτε και νύν.

Άλλ' έκτός των τρωγλοδυτών, οι όποιοι έζησαν εις σπήλαια και άλλας όπας της γής, υπάρχουν μέχρι σήμερα συνοικισμοί ανθρώπων, οι όποιοι ζώων έντός της γής, εις βαθέα ύπόγεια. Καθ' όλην την έκτασιν των Άνδεων, εις τὰ έσωτερικά της Κεντρικής Αμερικής, άπαντάσι τοιοῦτοι ύπόγεια συνοικισμοί, ζώντες εις άπεράντους, κανονικώτατα έσκαμμένας ύπογείους αίθούσας, πολλὰ εκ των όποιων φέρουσιν όνόματα ένδόξων

άνδρων της Αμερικής. Και εις την Τυνησιαν και εις το Άλγέριον τελευταίως εύρέθησαν ύπόγεια κατοικία, εις δέ την Τενερίμαν, μίαν εκ των Καναριών νήσων, εις τοιαύτας ύπογείους κατοικίας εύρέθησαν και μούμια, πρό δύο χιλιάδων έτων κατατεθεισαι εκεί, άδρότατα δέ άγορασθεισαι υπό των μουσείων της Μαδρίτης και των Παρισίων.

Παρά την παραλίαν του Βισκαϊκού κόλπου άπαντάσι περι τούς διασίλους τοιοῦτοι κάτοικοι, μίαν δέ ύπόγειον κατοικίαν των ως εξής περιγράφει Αμερικανός περιηγητής: «Καταβαίνετε ένα λάκκον, βάθους δύο ή τριών μέτρων, δεξιά του όποιου βλέπετε είσοδον ύπογείου στοῦς. Προχωρείτε, σās ύποδέχεται μία πολυμελής οικογένεια, ή όποια υπό το άμυδρόν φως λυχνίας σας παρουσιάζει την ύπόγειον κατοικίαν της, συγκεκμημένη από δύο ή τρία δωμάτια με όλα τὰ χρειώδη της. Η στοά πολλάκις φθάνει μέχρι της όπισθεν πηλίσιον παραλίας, από την όποιαν το διαρκώς έρχόμενον ρεύμα άέρος άνακαινίζει την έν τῷ περιέργω εκείνω ύπογείω άτμόσφαιραν».

— Ίσως γενικευθῶν.

Ίδου άλλος περιηγητής πῶς περιγράφει μίαν σελίδα της ζωής των περιέργων αυτών ύπογείων κατοίκων των Άνδεων της Αμερικής: «Γύρω εις μίαν μεγάλην φωτιάν κάθηνται δεκαπέντε έως εικοσιν άτομα. Ουδείς εξ αυτών παρουσιάζει σημεία καχεξίας, διότι τάχα δεν ζή εις το φως και τον καθαρόν άέρα του υπαίθρου. Τούναντίον, όλοι είναι ρωμαλέοι, τρώγουν με πολλήν όρεξιν και εύθυμότατα, πίνουν καλό κρασί και τραγουδούν ένθουσιωδέστατα».

Πέρουσιν ή άμερικανική άστυνομία, ύποθέτουσα, ότι πρόκειται περι ύπόπτων και έπικινδύνων όντων, ήθέλησε να καταδιώξη και να διασκορήση τούς περιέργους τούτους ύπογείους συνοικισμούς, άλλ' ήναγκάσθη να υποχωρήση ένώπιον της όμορφου διαμαρτυρίας του άμερικανικού τύπου, ο όποιος, έκδικούμενος την άγρίαν υπερτίμησιν των ένοικίων, κατώρθωσε να παραστήση, ότι ένεκα της υπερτιμήσεως ταύτης όλοι οι Αμερικανοί θα μεταβληθῶσιν εις τρωγλοδυτας και κατοίκους των σκοτεινών ύπογείων.

— Η ζωή και αι άρεταί των.

Μεγάλοι συνοικισμοί τρωγλοδυτών και ύπογείων κατοίκων εύρίσκονται σήμερα εις την Διέππην και εις άρκετήν έκτασιν της πέραν της παραλίας της Φλάνδρας γρανιτώδους έκτάσεως. Επάνω εις αυτήν είναι λυξευμένα περιεργότατα κατοικία, άλλαι δέ εξ αυτών είναι κατεσκευασμένα εις βαθύτατα σκοτεινά ύπόγεια. Οι κάτοικοι αυτών, φιλήσυχοι και λιτοδίαιτοι, ζώων έν παραδειγματική άρμονία και τάξει, και καταγίνονται εις την καλαθοποιαν, την όλιειαν, και πρό πάντων εις την συλλογήν περιέργου τινός κογγυλίου, ή κόνις του όποιου είναι χρησιμωτάτη εις την κατεργασίαν του καουτσούκ. Ουδέποτε έδωκαν άφορμήν εις άστυνομικήν έπέμβασιν, ίσως διότι είναι βέβαιοι, ότι μία τοιαύτη επέμβασις θα γίνη άφορμή να διαλυθῶσιν οι πρωτότυποι συνοικισμοί των, άλλαι και ίσως διότι έχουν συνηθίση εις την άρμονικήν ζωήν, τον σεβασμόν και την έκτίμησιν του πληθίου των. Οι έγγραμματοί εξ αυτών, μεταβαίνοντες από οικογενεας εις οικογένειαν, μαζί με τὰ γραμμάτια διδάσκουν και τας ύγιεστάτας αυτάς ήθικας άρχάς.

— Πῶς και διατί.

Θα ύποθέσουν πολλοί από τούς άναγνώστας μας, ότι οι σημερινοί τρωγλοδυται και ύπόγεια κάτοικοι προβαίνουν εις το είδος τουτο της πρωτογόνου ζωής, ίσως ένεκα πτωχείας. Κάθε άλλο. Εις τούς αποτόμους βράχους της Βρεττανίας, της Νορμανδίας και εις τὰ γρανιτώδη παράλια της Ιρλανδίας, άπαντάσι τοιαῦται κατοικία τρωγλοδυτών, οι όποιοι και πλούσιοι είναι και οὔτε έχουν την νηπιώδη μόρφωσιν των αρχαίων προϊστορικῶν τρωγλοδυτών. Επάνω εις γιγαντώδεις μονολίθους έχουν πελεκηθή ώραία και κομψά οικήματα, με δύο ή τρία δωμάτια, με ιδιαίτερα διαμερίσματα των κατοικιδίων ζώων και με άπεράντους οйнаποθήκας, σιταποθήκας και άλλα.

Εις την Πανσουλθανίαν των Ηνωμ. Πολιτειών της Αμερικής ο τρωγλοδυτισμός, είναι δυνατόν να παραδεχθῶμεν, ότι καθήνησε μόδα, έχαι χάση καθ' όλα την ευριολεξίαν της σημασίας του. Υπάρχουν εκεί όλόκληροι έπαρχία, των όποιων ο πληθυσμός, σύμφωνα με τας τελευταίας στατιστικάς, κατά το εικοστόν και πλέον είναι τρωγλοδυται. Άλλ' εις όποιας τρώγλας νομίζετε, ότι διαίτῶνται οι περιέργοι αυτοί Αμερικανοί τρωγλοδυται;

Εις κομψότατα ήλεκτροφώτιστα ένδειατήματα, από τὰ όποια δεν λείπουν φημισμένα έστιατόρια, αίθουσαι σφαιριστηρίων και άλλων διασκεδάσεων και παιγνιδίων, τας όποιας με πολλήν εύχαριστήσιν επισκέπτονται πολλοί και πολλὰ εκ της άριστοκρατίας και των δολλαριούχων της Βασιγκτῶνος, της Νέας Υόρκης και των άλλων άμερικανικών μεγαλουπόλεων.

Άλλά τοιοῦτος θα είναι πάντοτε ο αιώνας εις νεωτερισμόν και εκκεντρικότητα τείνων Αμερικανός. Κατεσκευάσε τούς γνωστούς εκείνους πύργους της Βαβέλ, τούς γιγαντώδεις ουρανοξύστρας, όπως συνήθως όνομάζουν τὰ άφαντάστου ύψους άμερικανικά οικοδομήματα, εις την στεγήν των όποιων ίδρυσσε τὰ θεορυσθδέστερα και πλέον πολυσύχναστα ξενοδοχεία, έστιατόρια, μπάρ, καφωδεία και άλλα κέντρα διασκεδάσεως.

Τώρα πίπτει εις το άλλο αντίθετον. Κατέρχεται εις τὰ σκοτεινά βάθη της γής ή μέσα εις ύγρὰ και άνήλια πετρώματα, διά να δοκιμάση και εκεί νέαν και άγνωστον ζωήν. Ποιός ξεύρει τί άλλου είδους έξαφρενικότητος θα μάς παρουσιάση το άκούραστο μυαλό του;

ΑΝ. Θ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΛΕΙΣΜΕΝΟ ΜΑΤΙ

Τί εύμορφο κορίτσι! Οι θαυμασταί της—όλοι νεώτατοι—έν συνηθορίζοντο, θ' άπήρτιζον λεγαύνα. Δεν έννοούσε να δυσαρεστήση κανένα. Δι' όλους ειχε και έν νεύμα, ένα λόγον, έν βλέμμα, έν μέτρο διάμα. Ητο φιλελευθέρων ιδεών, και δι' αυτό ή βασιλεία της, με όλον το... δημοκρατικόν ποίτευμα των χειλέων της, ήτο κραταιά. Άλλ' ή μητέρα της, παλαιών ήθῶν γυνή, έβλεπε με κάποιαν άνησυχίαν πυκνουμένης τας τάξεις κάτωθεν της οικίας της των κατακτητών. Και έζήτησε ν' άποτινάξη τον ζυγόν των τυράννων, άλλ' άνωφελώς.

Έν άπόγευμα ειχε βγή με την Εριφίλην της περιπάτον. Κάθηνται εις το ζαχαροπλαστειον και ή μὲν μήτηρ ζητεί ένα τρώγωνο, διά να ένθυμηθῇ την ζαχαροπλαστικήν δόξαν των... προγόνων της, ή δέ Εριφίλη νεωτερίζουσα πάντοτε και χειρόφρετος, έζήτησε ένα μπαζέ, γλύκυσμα, όπερ έτρωγε και εις το σπήτι της συχνά, ιδίως το βράδυ πίσω από τὴ σκέλα της ύπηρεσίας.

Ένας από τούς πολλούς μνηστῆρας άνευ... δακτυλίου έτοποθετήθη άπέναντί της. Η κόρη προσεποιήθη εις την μητέρα της, ότι δεν την εύρησται ή συνάντησις, ήτις έν τούτοις ειχε πρό τριών ήμερών προσχεδιασθή. Και εις μίαν έρωτικήν συνεπίσησιν, ή Εριφίλη εκλείσε το δεξιόν της μάτι προς τον άπέναντι μειδιώντα φίλον της, ότε συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω υπό της μητρός.

— Δεν ντρέπεται λιγάκι, Εριφίλη, εμπρός στον κόσμο να κλείς το μάτι...

Και ή Εριφίλη, δικαιολογουμένη πάντοτε, προσεπάθησε να καθουχάση τὰ ευαίσθητα νεύρα της μητρός, προσθέτουσα:

— Καλέ μαμά, εκλείσε το μάτι, διά να μη τον βλέπω.

Και ή μαμά, πεισθεύσας εις την διαβεβαίωσιν της, έχαμογέλασεν ύπερηφάνως, εύχαριστημένη, διότι ειχε τέτοιο φρόνιμο κορίτσι, τέτοιο θησαυρό!

ΔΙΚ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΚΑΡΔΗ

Σε λέει ο κόσμος άκαρδη,
και εἶπα: — Δεν εἶν' αλήθεια,
γιατ' έχει ολόχρηση καρδιά
... απ' έξω απ' τὰ στήθια.

ΔΟΓΗΣ

ΒΛΕΠΟΜΕ...

— Για πέε μου: και στον άλλο κόσμο, φῶς μου,
κ' εκει θ' μ' αγαπῆς, θάσαι δικός μου;
— Τι να σου πῶ. Σάν θέλῃς την αλήθεια,
βλέπομε. Κάθε τόπος και συνήθεια.

ΜΑΡΑΝΟΣ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του « Απ’ Ολα »

ΑΡΩΜΑΤΑ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ

Πρωτίστως ύγιᾶ.

«Εἰς τὴν ἐρώτησίν σας θὰ ἀπαντήσω μὲ δὴν τὴν δέουσαν πρακτικότητά καὶ χωρὶς ἀερολογήματα καὶ ἀφηρημένας ἐννοίας, τὰς ὁποίας οἱ κατὰ συνθήκην ὀμιλοῦντες καὶ οἱ παλοῦντες πνεῦμα καὶ πρωτοτυπίαν ἐκφράζουσι, θυσιάζοντας τὴν εὐσίαν τῶν ζητημάτων, ἀδιαφοροῦντες ἂν ταῦτα εἶναι ἐν τῶν σπουδαιότερων τῆς ζωῆς, ὡς τὸ προκείμενον.

Ἐπὶ τὴν ἰδανικὴν μου σύζυγον ἐπιθυμῶ πρωτίστως ὑγιᾶ, διὰ τοῦτο δὲ θὰ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίσω καλῶς καὶ τοὺς γονεῖς τῆς καταγωγῆς κατὰ προτίμησιν ἐπαρχιωτικῆς, ἔχουσιν στερεὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, κατὰ 3 ἢ 4 ἔτη νεωτέρων μου, συμπαθεστάτην, χωρὶς νὰ εἶναι καλλονὴ, σοβαρᾶν, χωρὶς νὰ κλίνῃ πρὸς τὴν μελαγχολίαν, νὰ ξεῦρη γράμματα, χωρὶς νὰ ἔχῃ φιλολογικὰς τάσεις καὶ ἐπιδείξεις, μὲ ἀρκετὰ χρήματα, ἀλλ’ οὐχὶ πολὺ πλουσίαν, κυρίως δὲ γυναικὰ τοῦ σπιτιοῦ ἀνευ οὐδεμιᾶς φεμινιστικῆς διαθέσεως. — Παγκαλιανός ».

Με χρήμα καὶ χωρὶς χρήμα.

«Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σας, δεσποινίς Ἰάνθη, ἀπαντῶ λίαν εὐχαρίστως. Πρῶτον, εἴαν αὕτη εἶναι μεγαλοπολίτις, νὰ κατὰγῃται ἐν καλῆς καὶ ἀνεπιλήπτου οἰκογενείας καὶ πλουσίας, νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κάλλους, δηλαδὴ νὰ εἶναι μετρίου ἀναστήματος, μελαγχροινὴ, νὰ ἔχῃ ὀφθαλμοὺς καστανοὺς καὶ παρειὰς ροδοκοκκίνας, νὰ εἶναι ἐγγράμματος, εὐπροσήγορος καὶ εὐθυμος, νὰ εἶναι εὐσπλαγχνος, τὰ χαίρη. ὅταν χαίρω, καὶ τὸναντίον, νὰ θλίβηται, ὅταν θλίβωμαι, νὰ ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα καὶ νὰ εἶναι φειδωλὴ. νὰ ἀποστρέφεται τὰς διασκεδάσεις καὶ τοὺς τρελλοὺς στολισμοὺς καὶ, τέλος, νὰ ἔχῃ ἀρκετὴν κτηματικὴν περιουσίαν καὶ χρήματα τοῖς μετροῦσις ἄνω τῶν 3 χιλ. λιγῶν. Καὶ δεύτερον, εἴαν αὕτη εἶναι χωριανὴ, ὠραία, πτωχὴ, ἀπροστάτευτος, ὀρφανὴ καὶ τιμιά, τὴν θέλω ἀνευ προικός. — Σ. Κ ».

Φίλη τοῦ χοροῦ.

«Τὴν ἰδανικὴν μου τὴν ἐπιθυμῶ μόλις εἴκοσιν ἀνοίξεων, ὑψηλὴν, μὲ κόμην ἐβενόχρουν, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροὺς βαθέως κενανῶ χρώματος, μὲ χεῖλη ρόδινα, ἐφ’ ὧν ἀείποτε νὰ ἐπανθῇ τὸ μαιδίωμα, καὶ μὲ ῥίνα κανονικὴν. Τὴν ἐπιθυμῶ εὐγενῆ, καλῶς μεμορφωμένην καὶ πεπαιδευμένην, εὐφυσὴν ἐν ἴσῃ μοῦρα μὲ ἐμέ, φίλην τῶν συγκεντρώσεων, τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ χοροῦ.

Ἐπιθυμῶ νὰ εἶναι ἡλικίας μου ἢ ἑξήκοντα, ἔκπεροσωποῦσαν τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν καὶ τὸ ἀπαύγασμα τοῦ θεῖου φωτός ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἐσθῆ. Τέλος, θέλω νὰ μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ὅσον καὶ ἐγώ. Μὲ τοιαύτην σύντροφον ἐπιθυμῶ νὰ διανύσω τὴν ζωὴν μου. — Πολύδωρος ».

ὑπὸ τὸ πρῶμα τοῦ ἔρωτος.

«Ἐρωτᾶτε περὶ ἰδανικῆς συζύγου; πολὺ ὠραία. Τίνος ὄμοιος; τῆς φαντασιώδους ἢ τῆς οὐδέποτε δύνανται νὰ ὑπάρξῃ, ἢ τῆς ἄλλης, ἣτις μᾶς φαίνεται ὡς τοιαύτη ὑπὸ τὸ πρῶμα τοῦ ἔρωτος; Μήπως δύναντα μὲ ἐχωμέν ἀπαιτήσεις εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο; Ἰδανικὴ μᾶς φαίνεται κάθε μία, τὴν ὁποίαν θὰ ἀγαπήσωμεν. Ἴσως εἰπῆτε, ὅτι δυνάμεθα νὰ τὴν γνωρίσωμεν κατὰ τὰς σχέσεις μας· δὲν εἶναι τοῦτο δυνατόν· καὶ οἱ ἰσχυρότεροι χαρακτήρες δύνανται νὰ ἀπειθηθοῦν. Ὁ ἔρως εἶναι τυφλός, ὅστις ἀνοβλέπει μετὰ τὸν γάμον του. Φαντασθῆτε τὸ τί θὰ ἐγίνετο, εἴαν ἡ φύσις μᾶς ἐπροίκιζε διὰ τῆς διορατικότητος ταύτης. Πόσοι, νομίζετε, ὅτι θὰ κατάρθωνον τὸν σκοπὸν τῶν; πόσοι θὰ εἶχον τὸ θάρρος νὰ συναξέσυνον; Καὶ τώρα περὶ τῆς ὄνειρώδους, ἢ μᾶλλον, περὶ τῆς μήποτε ἀπολαμβανόμενης. Αὕτη εἶναι, καθ’ ἡμᾶς, τὸ ἄθροισμα καὶ ἡ προσομοίωσις τῶν χαρίτων, τὰς ὁποίας τόσον ὠραία ἐφαντάσθησαν καὶ τόσον ζωηρὰ διεξωγράφισαν οἱ ἀρχαῖοι, πρῶγμα, βεβαίως, τὸ ὅπολον, ἂν μὴ ἠδύνατον, πάντως ὁμῶς διευρύντον εἶναι. Ἡ δὲ ἄλλη, τὴν ὁποίαν εὐχόμεθα, εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποία θὰ γνωρίξῃ τὸν ἀληθῆ προσομοίον τῆς γυναικός, ἢ, τοῦλάχιστον, εἴαν δὲν τὸν γνωρίξῃ, θὰ ἔχῃ τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ τὸν μάθῃ καὶ ἣτις θὰ φροντίσῃ, ὅπως μορφωθῇ καταλλήλως εἰς αὐτόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ σῶμα, δὲν εἴμεθα ὑπεριστοιχιζόμενοι ἀπὸ μερικὰ τέρατα. Ἐξ ἄλλου τόση ἠθικὴ καλλονὴ εἶναι ὀδύνατον νὰ μὴ παρακολουθῆται καὶ ἀπὸ σωματικὴν τοιαύτην. — Σ. »

Κατὰ τῆς προικός.

«Ἐξητήσατε νὰ σᾶς γνωρίσουν οἱ ἄνδρες τὴν γνώμην των περὶ ἰδανικῆς συζύγου.

Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐπιτρέψατέ μοι νὰ τὸ εἴπω, δὲν ἐφανταζόμεν τὴν ἀντίληψιν τῶν ὁμοφύλων μου διάφορον ἐκείνης, τῆς ὁποίας εἰκόνα μᾶς παρέσχεν τὸ εὐγενὲς γυναικεῖον φύλον δι’ αὐτοῦ τούτου τοῦ προσφιλεῦς « Απ’ Ολα ». Ἐθεώρουν καὶ θεωρῶ, ὅτι ὑπαίτιοι τῆς τοιαύτης κοινωνικῆς ἀντιλήψεως καὶ δημιουργοὶ αὐτῆς εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνδρες. Τὰ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δημοσιευθέντα μὲ ἐνίσχυσαν εἰς τὰς ἰδέας μου αὐτάς.

Αἱ σωματικὰ καλλοναί, οἱ τρόποι τοῦ φέρεσθαι καὶ τοῦ ἐνδύεσθαι à la mode κτλ. κτλ. ἐξυμνοῦνται, ὅπως βλέπομεν, ἐξ ἴσου παρ’ ἁμοτέρων τῶν φύλων. Μία μόνον ἐλαφρὰ διαφορὰ παρατηρεῖται. Ὅτι δηλ. ὀλίγισται μόνον γυναῖκες ἀνέφρονον περὶ τοῦ βαλανεῖου τοῦ ἀνδρός, διότι, φαίνεται, εἰς ὀλίγας μόνον ἐξ αὐτῶν ἐπετρέπετο τοῦτο, ἐφ’ οἷς περισσότεροι τῶν ἀγαπητῶν μου ὁμοφύλων ὅλας ἰδιαιτέρας ἐνδιατρίβουν ἐπὶ τοῦ βάρους τῆς προικός.

Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, εἶναι δυνατόν παρόμοια φαντασία, εἰς τὴν ἀναζητήσιν τοῦ ἰδανικοῦ τῆς, νὰ πτερυνίξῃ τόσον χαμηλὰ καὶ νὰ μὴ ἐξικνηθῆται πέραν τῆς τετριμμένης ὕλης, τῆς ὁποίας τὰ ἀγαθὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ σαγηνεύουν ἐπὶ μακρόν, ἀφοῦ αὕτη ἡ ἰδία εἶναι τόσον εὐθραυστος;

Αἱ σκέψεις αὗται μὲ κατέλαβον, ὅτε ἠθέλησα νὰ χαράξω ἐν ὀλίγοις, κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ σύστασίν σας, τὴν κατωτέρω γνώμην μου, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτήματός σας.

Τὴν ἰδανικὴν σύζυγον, δεσποινίς, φαντάζομαι προικισμένην, ἀπὸ μὲν τὴν φύσιν μὲ γενναίαν καὶ εὐγενῆ καρδίαν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἀνθρώπους μὲ ψυχὴν ἐπιμαελημένην καὶ διασκεπασμένην εἰς βαθμὸν ἐπιτρέποντα εἰς αὐτὴν ὄχι μόνον νὰ γνωρίξῃ τὰ εἰς αὐτὴν ἐπιβεβλημένα μαθήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰ ἐκτελῇ κατὰ τρόπον προκαλοῦντα αὐξοῦσαν πάντοτε τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην μου.

Δὲν περιφρονῶ τίποτε, ὅταν τὰ θέλητρα καὶ τὰς ζωογόνους τῶν δυνάμεις ἀρύεται αὕτη ἀπὸ τὴν ἀνεξάντητον πηγὴν εὐγενοῦς γυναικείας καρδιάς, ὀρθοφρονούντος καὶ καλῶς μεμορφωμένου πνεύματος. Ἀδιαφορῶ ὁμῶς καὶ περιφρονῶ ὅλα, ὅταν συμβαίη τὸ ἐναντίον. — Ἀσπροθαλασσίτης ».

Μὲ καλεῖ τὸ ρόδον καὶ μοῦ λέγει :

— Ἐλα σὲ μέ· φέρε τὸ πρόσωπόν σου κοντὰ, πολὺ κοντὰ μου, καὶ θάψευσέ το μὲ τὰ ἀφθονα, τὰ πλούσια πέταλά μου. Ἄφες τὴν εὐωδίαν των νὰ εἰσρεύσῃ ἐντὸς σου καὶ νὰ σοῦ θωπεύσῃ μὲ τρυφερότητα τὴν καρδίαν. Τὸ ἄρωμά μου θὰ σὲ λικνίσῃ εἰς τὰ γλυκύτερα ὄνειρα καὶ θὰ σὲ φέρῃ ὑψηλότερα, εἰς τοὺς αἰθέρας τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων σου...

— ❦ —

Παρέκει τὸ γαρύφαλλον μοῦ ψιθυρίζει :

— Μὴ μὲ λησμονήσῃς. Ἀνάμεσα εἰς τὰ δίχαλωτὰ πέταλα τοῦ ἀνθους μου, φέρω, καθὼς εἰς μαγευμένον κρατῆρα, ὅλα τὰ δυνατὰ ἀρώματα, τὰ ὅποια ζωογονεῖ ὁ ἥλιος εἰς τὰς χώρας, ποῦ ἀγαπᾷ. Τὸ μύρον μου μεθύει, ναρκώνει τὴν ψυχὴν ἀπὸ κάθε πόνον καὶ τῆς φέρει τὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος χαρίζει τοὺς ὀπτασιασμούς, ποῦ ζητεῖς μάτην ἄλλοῦ. Ἡ εὐωδία μου σὲ ἀναμένει· εἶναι ἢ γλυκύτερα ἀπὸ ὅσας θὰ συναντήσῃς εἰς τὸν πλάνητα δρόμον σου.

— ❦ —

Ὁ κρίνος ἐν τῷ μεταξύ μοῦ ψάλλει :

— Ἐπάνω εἰς τὴν λευκότητά μου, ποῦ φθονεῖ καὶ τὸ ὠραιότερον μάρμαρον, καθὼς ἐπάνω εἰς τὸν θαυμασιώτερον βωμόν, καίω τὸ ἀρωματώδες θυμίαμα τῆς ἀγάπης, τὸ ὅποιον ἀναβαίνει ὑψηλὰ καὶ συναποφέρει καὶ τὴν καρδίαν ἐκείνου, ποῦ τὸ ἀπολαμβάνει. Ἐλα, ἐναπόθετες τὴν ψυχὴν σου εἰς τὰς πτέρυγας του καὶ ἄφες τὴν νὰ βαυκαληθῇ εἰς τοὺς αἰθερίους λικνισμούς του. Ἐλα κοντὰ μου· σοὶ προσφέρω τὸ τρυφερότερον ἄρωμα τοῦ ἔαρος.

— ❦ —

Καὶ ἡ κουρασμένη ψυχὴ ἀπαντᾷ :

— Ἐγνώρισα τὰς εὐωδίας σας, ὠραία μου ἄνθη, ἐδοκίμασα τὰ μύρα σας καὶ τὴν γοητείαν, ποῦ τόσον ἀφθονα σκορπίζετε εἰς τὴν γῆν, ἐλικνίσθη ἐπάνω εἰς τὰς πτέρυγας, ποῦ χαρίζετε εἰς τὰς ψυχὰς μας. Ἄλλ’ ἢ μαγεία σας εἶναι στιγμιαία, ἢ ἔξαρσις σας παροδική. Μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου θερμὴ ἢ ἓνα δυνατόν φύσημα τοῦ ἀνέμου μαραίνει τὴν χάριν σας. Ἐν ἄλλο ἄνθος γνωρίζω νὰ θάλλῃ παντοτεινά, νὰ γοητεῖ διαρκῶς, νὰ εὐωδιά σταθερῶς πάντοτε. Αὐτό, εἰς τοὺς χειμῶνας καὶ τὰ ρίγη καὶ εἰς τὰ φθινόπωρα, καθὼς καὶ εἰς τοὺς παγετούς, σκορπίζει τὸ ἄρωμά του, μοναδικὸν ἄρωμα μεταξύ ὅλων τῶν μύρων σας. Αὐτό παρέχει εἰς τὴν θλιμμένην καρδίαν τὴν παρηγορίαν, εἰς τὴν κουρασμένην τὴν ἀνεσιν, εἰς τὴν ἀπέλπιδα τὴν ἐλπίδα. Ἐξαγνίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς πόθους του καὶ τὸν κάμνει εὐγενέστερον καὶ ἀγνότερον καὶ τῶν ἀγγέλων ἀκόμη.

— ❦ —

Καὶ ὅταν τὰ ἄνθη κατάπληκτα ἐρωτήσουν :

— Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἄρωμα αὐτό; ἢ παρηγορηθεῖσα ψυχὴ θὰ τοῖς ἀπαντήσῃ : — Εἶναι ἢ ψυχὴ τῆς παρθένου.

→ 32 ←

ΤΟ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 350

— 'Όχι, δεσποινίς Μαρίκα, τώρα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθω, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνη, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν· αὐτὸ θ' ἀπετέλει ἕν πολὺ μέγα σκάνδαλον. Θὰ μείνω.

— Λοιπὸν, ἐγὼ ἀναχωρῶ, ἀπήντησεν ἡ Μαρίκα μὲ τόνον, δηλοῦντα τὴν ἀσάλευτον ἀπόφασίν της.

— Ἀλλὰ, δεσποινίς, ἂν ὁ Κυπριανὸς τώρα ἀσθενήσῃ μὲ τὴν πρᾶξίν σας ;

— Καὶ ὁ Βερτρᾶνδος ἂν ἀποθάνῃ ;

— 'Ω ! ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ συμβῆ αὐτό. Ἄλλως τε, τί ξεύρετε ; ἴσως δὲν σᾶς ἀγαπᾷ.

Ἡ Μαρίκα ἀνεστέναξεν. Οἱ λόγοι αὐτοὶ τῆς ἐρρίφθησαν κατὰ πρόσωπον ὡς παγωμένη βροχή.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἴσως μόνη ἐγὼ ἀγαπῶ.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ πᾶτε τὸ βλέπετε ;

— Μάλιστα, εἶναι προτιμώτερον ! . . . Χαίρετε, κυρία, εἶπεν ἡ Μαρίκα, λαμβάνουσα ἐκ τῆς τραπέζης τὸ καπέλλον της. Ἔστὲ ἡσυχῆ, δὲν θὰ ὑπάγω.

— Ἀλλὰ τότε τί θὰ κάμτε ;

— Δὲν εἰξέρω . . . 'Ω ! εἶμαι δυστυχής. Θὰ ἐπιστρέψω σπίτι. Μὴ εἰπῆτε τίποτε, παρακαλῶ, ἀπ' αὐτὰ εἰς τὸν Κυπριανόν, ἂν τὸν ἴδῃτε σήμερον, οὕτε εἰς τὸν κύριον Μπρουσκάιλ . . . Δὲν θέλω νὰ τὸν λυτήσω. Χαίρετε, κυρία. Ἐπιτρέψατέ με νὰ σᾶς φιλήσω μίαν ἀκόμη φορὰν.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ Μαρίκα ἀνεχώρησεν. Ἐνῶ διήρχετο τὸν μεγάλον δρόμον τῶν πλατάνων, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Μπρουσκάιλ, ὁ ὁποῖος ἐπέπληττεν ἕνα ἐργάτην· ἡ κόρη ἐπέσπευσε τὸ βῆμά της, διὰ νὰ μὴ τὴν ἴδῃ.

Ἡ νεᾶνις, ὅταν μετέβαινε σήμερον εἰς τὸ σπίτι τοῦ Μπρουσκάιλ, δὲν ἐφαναίξετο ποτέ, ὅτι θὰ ἀνεχώρει τόσον γρήγορα ἐξ αὐτοῦ. Εἶχε μάλιστα εἰπεῖ εἰς τὸν ἀμαξῆν της νὰ μὴ τὴν περιμένῃ. Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπιστρέψῃ εἴτε πεζῇ, εἴτε σιδηροδρομικῶς. Ἐνῶ ἀκόμη ἐδίστασεν, εἶδε μίαν γυναῖκα νὰ καταβαίνει πρὸς τὸν δρόμον τοῦ ποταμοῦ. Ἐφόρει μαῦρα καὶ ἠκολουθεῖτο ἀπὸ ὑπέρτερσαν, φέρουσαν μίαν βαλίτσαν. Ἡ Μαρίκα ἀνεγνώρισεν τὴν Αἰκατερίνην.

— Πηγαίνει ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κόρη. Ἀναχωρεῖ διὰ τὸ Βορδῶ . . . Λοιπὸν, ἐγὼ ; διατί καὶ ἐγὼ νὰ μὴ ὑπάγω τότε ; διατί νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἀφοῦ ἐκεῖνη δὲν ἐκράτησε τὴν ἰδικὴν της ;

'Ω ! ὁ Βερτρᾶνδος ! ὁ Βερτρᾶνδος ἀσθενής ἐξ αἰτίας ἐκείνης ! ὁ Βερτρᾶνδος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐθεραπεύετο, ἂν ἐγνώριζεν, ὅτι ἀγαπᾶται ἀπὸ αὐτήν !

— Τόσον τὸ χειρότερον ! θὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Μαρίκα, καὶ ἠκολούθησε τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Αἰκατερίνη.

Θὰ τὴν ἐπέπληττον ; τί τὴν ἔμελεν ; Ἡ κόρη ἤθελε νὰ ξεύρῃ, ἤθελε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Βερτρᾶνδον δι' ὅσα τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ. Ἐπεθύμει νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ παρελθόντος, περὶ τοῦ λιβαδιοῦ, διὰ τὸ φῆγμα, διὰ τὸ γάντι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς εἶχε θέσει ὑπὸ μίαν σανίδα τοῦ δωματίου, προτοῦ ἀναχωρήσει, καὶ τὸ ὁποῖον τῆς ἐφώνασε διὰ φωνῆς, ποῦ μόνον ἡ καρδιά της ἤκουε :

— Σὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη, Μαρίκα. Ἐμπρὸς λοιπὸν, μαζί θὰ εἰσθε εὐτυχεῖς.

— Θὰ ὑπάγω πρὸς αὐτόν, ἐπανέλαβε καθ' ἑαυτὴν ἡ Μαρίκα, βαδίζουσα ταχύτερον.

Διατί, ἄλλως τε, νὰ διστάσῃ ; Ἴδου μάλιστα μίαν ἀφορμὴν, διὰ νὰ μὴ παραστή κατὰ τὴν ὑπογραφὴν τῶν γαμηλίων συμβολαίων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐγένοντο μετὰ δύο ἡμέρας. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ νυμφευθῆ τὸν Κυπριανόν, τώρα μάλιστα, ποῦ εἶχε πληροφορηθῆ ὅσα ἐπεθύμει περὶ τοῦ Βερτρᾶνδου. Τώρα πλέον οὐδόλωσ ἠσθάνετο ἔρωτα πρὸς τὸν πρωτότοκον· ἠσθάνετο μόνον μῖσος καὶ ἀντιπάθειαν. Ποῖος ἦτο ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος, ποῦ εἶχεν ἐξαναγκάσῃ τὸν Βερτρᾶνδον νὰ καταφύγῃ μεταξὺ τῶν τρελλῶν ; Δὲν ἦτο τάχα αὐτὸς ὁ μεγαλεί-

τερος ἐγκληματίας ; Ἡ κόρη αὐτὴ ἔπρεπε νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ ἐγκληματίου τούτου ; . . . 'Όχι ! ἦτο πολὺ ἐξευτελιστικὸν δι' αὐτήν. Ὁ βίος της θὰ ἦτο διαρκῆς τύψις συνειδήσεως.

Ἐξηκολούθησε νὰ κατέρχεται τὴν ὁδόν, ποῦ ᾠδήγει εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν. Αἴφνης ἐσκέφθη :

— Καὶ ἡ μητέρα ; ἡ γιαγιά ; τί θὰ εἰποῦν ;

Ἐπὶ τῇ σκέψει ἐκεῖνη ἐλοξοδόμησεν ὀλίγον καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐκεῖ, μὲ τρέμουσαν χεῖρα, ἔγραψε τὴν ἐξῆς βραχεῖαν ἐπιστολήν :

Ἀγαπηταί μου,

«Μὴ μὲ περιμένετε ἀπόψε, ἴσως δὲν ἐπιστρέψω . . . Ἐν τούτοις, παρακαλῶ, νὰ ἡσυχάζετε· εἶμαι μετὰ τῆς κυρίας Μπρουσκάιλ.

Μαρίκα».

Ἀφοῦ ἔρριψε τὴν ἐπιστολήν αὐτήν εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κυτίον, διηυθύνθη πλέον μὲ ταχύτατον βῆμα καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σταθμόν.

Εἰς κρότος καὶ ἐν σύριγμα σχεδὸν ἀμέσως ἠκούσθη. Ἡ σιδηροδρομικὴ συνολκὴ ἐπλησίαζεν ἐφθασε, τέλος. Ἡ κόρη ἐφρόντιζε ν' ἀναβῆ γρήγορα εἰς ἕν βαγόνι, χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ Αἰκατερίνη. Συνηγήθησαν μόνον εἰς τὸν ἐπόμενον σταθμόν.

— Συγγνώμην, μητέρα, δὲν ἐκρατήθην, ἐψιθύρισεν ἡ κόρη, σᾶς ἠκολούθησα. Θὰ τὸν ἴδωμεν μαζί.

Ἡ κυρία Μπρουσκάιλ ἔμεινε κατάπληκτος. Ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐμφάνισις τῆς Μαρίκας τὴν ἐτάραξε τόσον, ὥστε δὲν κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ τι ἐπὶ πολλὰ λεπτά. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἡ συγκίνησις τὴν ἔκαμεν ἄλαλον.

— Συγγνώμην, μητέρα, ἐπανελάμβανεν ἡ Μαρίκα μὲ ὕφος φοβισμένου παιδιοῦ.

Ὁ φαιδρὸς κρότος τῆς μηχανῆς μόνον, καὶ τὴν φορὰν αὐτήν, τῆς ἀπήντησε.

12. — Διπλῆ ἀγάπη.

Πῶς ἐσύριζον χαρῶπὰ αἱ ἀτμομηχαναί, ποῦ ἐφθανον εἰς τὸν σταθμόν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου !

Ὁ Βερτρᾶνδος τὰς ἤκουεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ ἠσθάνετο, ὅτι τοῦ ἐλίκνιζον τὰ ὄνειρά του. Μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἀτμομηχανὰς ἐκεῖνας τοῦ ὠμιλοῦσαν περὶ τῆς πατρίδος του. Ἦρχοντο ἀπ' ἐκεῖ, ἔπερνοῦσαν τὸν ποταμόν, ποῦ τόσον πολὺ ἀγαποῦσεν ὁ νέος, καὶ σχεδὸν ἐβάδιζον διπλα στὰ κτήματά του. Πόσον ὠραία ἦτο ἡ γενέτειρά του ! Αἱ ἀτμομηχαναὶ ἐκεῖναι μὲ τὰ ζωηρὰ των συρίγματα ἐφάνετο, ὅτι τοῦ ἔλεγον :

— Βερτρᾶνδε, θεραπεύσου γρήγορα καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπίτι σου.

Θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλήν τῶν καλῶν μηχανῶν καὶ νὰ θεραπευθῆ ταχέως, ἐν τούτοις συνέβαινε τὸ ἐναντίον.

Ἀπὸ τί ὑπέφερεν ; ὁ ἰατρὸς δὲν τοῦ ἔλεγε. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ ἰατρὸς εἶχε τὸ ὕψος ἀνθρώπου πιστεύοντος, ὅτι ὁ Βερτρᾶνδος δὲν ἔτασχε, τὸ δὲ θερμομέτρον ἐπίσης δὲν ἀνήρχετο ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς ὠρισμένους τῆς ὑγείας βαθμούς.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν :

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières. Πεταλοῦδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχωρήσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Κατόπι μακρᾶς καὶ πελωδύνου ἀσθενείας, ἐκλείσθη τὸς ὀφθαλμοὺς τὴν προπαραλθούσαν Δευτέρα ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Νοσοκομείοις, ἐν οἷς μετ' ἀπαραιμίλου ἀφοσιώσεως καὶ αὐτοθυσίας ἐπὶ ἔτη ὑπερέστη, θῆμα εὐγενὲς γενομένη τοῦ ὑψηλοτέρου καθήκοντος, ἡ ἀρχινοσηκόμος τῆς Μαυρογορδατείου Παθολογικῆς Κλινικῆς Ἀγγελικῆ Π. Διαμαντοπούλου. Τὴν κηδεῖαν τῆς ἀειμνήστου καὶ πολυκλαύστου ἀρχινοσηκόμου, τελεσθεῖσαν ἐν μέσῳ πολλοῦ καὶ εὐγνωμονοῦντος κόσμου, περηκολούθησε καὶ ἅπαν τὸ ἱατρικὸν καὶ νοσηλευτικὸν προσωπικὸν τοῦ Νοσοκομείου, ὃ δ' ἐπιμελητῆς τοῦ Γηροκομείου ἱατρὸς κ. Παπακωνσταντίνου ἀπεχαιρέτησε τὴν μεταστάσαν διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως :

Μετὰ συνοχῆς καρδίας προσέρχομαι πρὸ τοῦ χαίνοντος τάφου, τοῦ μέλλοντος νὰ ἀποκρύβῃ τὸ πεπονημένον ὑπὸ μακρᾶς ἀσθενείας σαρκίον σου, ἵν' ἀποτείνω σοι τὸ ἔσχατον χαῖρε ἐκ μέρους τῶν συναδέλφων σου πάντων. Εἶναι καθήκον θλιβερόν, ἐπιβαλλόμενον ἄλλ' ἐὰν ἡ ἀτεχνος γλώσσά μου δὲν δύναιται νὰ σοὶ πλέξῃ ἀντάξιον στέφανον, ἵκετεύω τὴν ἱεράν ψυχὴν σου, ἵν' ἀποδεχθῇ τὰ ὀλίγα ἀνθύλλια, δι' ἃν μέλλω νὰ ράνω τὸ ψυχρὸν τοῦ σκοτεινοῦ σου τάφου χῶμα Ἐπέπρωτο, ἀγαπητῆ, ἡ παγερὰ τοῦ θανάτου πνοή ν' ἀποσβέσῃ τὸ ἐν σοὶ θεῖον νοσοκομειακὸν πῦρ ἐνωρὶς λίαν.

Συγκροτηθεῖσα ἄριστα εἰς τὸ ἱερόν τῆς νοσοκόμου ἔργον, κατήλθες εἰς τὴν κονίστραν τοῦ κόσμου, τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἔργον ἀγωνιζομένη. Ἐνέκλειες ἐν σοὶ σπέρματα ἀγάπης πρὸς τὸ μέγα ἐπάγγελμα, ὅπερ ἐπὶ ἔτη μακρὰ ἐν τῷ ἡμετέρῳ νοσοκομειακῷ περιβόλῳ μετήρχασο, τὰ ὅποια νῦν καταβιβάζεις μετὰ σοῦ εἰς τὸν τάφον.

Ἄντι ζωῆς καὶ ἐλπίδων πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς σου, ἀντι υἱκῆς στοργῆς πρὸς τὴν ἀτυχῆ μητέρα σου καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν σύζυγόν σου, κληροδοτεῖς εἰς τοὺς δυστήνους τούτους, τοὺς παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν σου καθ' ἅπαντα τὸν πολὺμηνον τῆς ἀσθευείας σου χρόνον διατελέσαντας καὶ ἐν τῇ ταλαιπωρίᾳ τοῦ κόσμου τούτου παραμένοντας, πικρὰν ἀνάμνησιν τῆς ἀγάπης σου, τῆς πρὸς αὐτοὺς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεώς σου, δι' ἃν δαψιλῶς καθ' ἅπαντα τὸν βίον σου αὐτοὺς περιέβαλλες.

Βαθύτατα αἰσθανόμεθα τὴν ἄωρον ἀπώλειάν σου καὶ συμπεριζόμεθα τὴν δακέθυμον θλίψιν τῆς βαθύτατα τὴν καρδίαν πληγείσης μητρὸς σου καὶ τοῦ ἀπαρηγόρητου συζύγου σου, οἷς ὁ Ὑψιστος δοῖν δύναμιν παραγορίας, καθόσον λόγῳ παραμυθητικοῖ καὶ τοῦ οικειοτέρου τῶν συναδέλφων καὶ φίλων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποξηράνωσι τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν.

Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὰν, πολὺκλαυστε συνάδελφε!

Συλλυπούμεθα ἐκ καρδίας τὸν ἀπαρηγόρητον σύζυγον καὶ τὴν μητέρα τῆς θανοῦσης.

Α. Τ.

ΟΛΓΑ Ι. ΣΟΥΓΓΟΥΡΑΦΛΟΥ

Τὸ ὄψι τοῦ Χάρου δρέπανον προόρως σὲ ἀφήρπασε, προσφιλεστάτη μας Ὀλγα, ἀπὸ τὰς τρυφερὰς ἀγκάλας μητρὸς, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν, καὶ ἐκ τῆς χορείας ἡμῶν τῶν φίλων σου. Ὡ προσφιλὴς ὑπαρξίς! εἶχες ζωὴν πολὺ βραχεῖαν καὶ ἀπέπτης, ἵνα στολίσῃς διὰ τῆς γλυκεῖας μορφῆς σου τὰς οὐρανίους μονὰς! Ὡ! πόσον ἐσταλαιπωρήθη τὸ σῶμά σου, εἰς τὸ ὅποῖον ὑπέβασκεν ἡ ὀλεθρία νόσος! πόσον πόνοσ ὑπέστη κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολυωδύνου ἀσθενείας σου, καὶ ἡ ἀγνὴ καὶ ἐνάρετος ψυχὴ σου πόσον ἐδοκιμάσθη, ἀφίνουσα τὸν κύκλον τῆς οἰκογενείας σου, ἥτις σὲ περιέβαλλε διὰ τὸσης στοργῆς! Δὲν εἶχε λησμονηθῆ ἀκόμη τὸ πένθος, τὸ ὅποῖον ἔφερες διὰ τὸν πολὺκλαυστον πατέρα σου, τὴν ἐξαδέλφην σου καὶ ἄλλους συγγενεῖς, ὅτε νέον πλήγμα σκληρὸν καὶ ἀκαμπτον ἀπάγει καὶ σέ, βυθίζον ἄλιν τὴν ταλαίπωρον μητέρα σου καὶ τοὺς ἀδελφούς σου εἰς τὸ μαῦρον πένθος. Ἄλλ' ἂν, ὦ ἐρασμία ψυχῆ, ἀπέπτης προόρως ἀφ' ἡμῶν, αἱ χάριτές σου, μετὰ τῆς ὁποίας ἐγοήτευσες, αἱ ἀρεταὶ σου, αἱ ὁποῖαι κατέκτησαν τὸς συμπαθείας, θὰ ζῶσι παντοτεινὰ εἰς τὴν μνήμην μας ὡς τιμαλφὲς μνημόσυνόν σου, ὡς ἔνδειξις τῆς πρὸς σὲ ἀγάπης μας.

Ε. ΑΝΤΟΣΟΓΛΟΥ, Φ. ΙΣΑΚΚΙΔΟΥ

ΕΜΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ

Οἱ περισσότεροι τὸν ἤξευραν ὡς ἱατρόν, ἐπιμελητὴν τοῦ Φρενοκομείου τῶν Ἐθν. Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων ὀλίγοι μόνον τὸν ἐγνώρισαν ὑπὸ τὴν ὑπόστασιν τοῦ τὴν πραγματικῆν. Εἶχε γεννηθῆ καλλιτέχνης κ' ἔτσι ἐπέρασσε καὶ ἡ ζωὴ του ὅλη, δίχως θόρυβον καὶ ρεκλάμαν, ἤρεμη, σιγηλὴ, καλλιτεχνικῆ. Ὅλα τὰ εἶδη τῆς καλλιτεχνίας, ἀπὸ τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς μέχρι τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς λογοτεχνίας, τὸν διεξεδίκησαν σθεναρῶς καὶ ἐπιμόνως. Ἡ μιμητικὴ πρὸ πάντων εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν δεξιότερον διεργμηνέα τῆς. Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον ἦτο τὸ κέντρον καὶ ἡ ψυχὴ κάθε διαχύσεως καὶ θυμηδίας. Αὐτός, μὲ τὴν εὐφυλολογίαν του τὴν σπινθηροβόλον, τὸ πνεῦμά του τὸ σκαοπτικόν, ἐποίκιλλε καὶ καθίστα ὄχι μόνον ὑποφερτὴν, ἀλλὰ καὶ εὐχάριστον τὴν μονότονον καὶ ἀνιαρὰν ἐκεῖ μέσα ὑπαρξίαν μας.

Μὰς ἔφυγε μετὰ τὰ πρῶτα ρόδα τοῦ Ἀπριλίου, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ ὅμως πλέον μ' ἐκεῖνα!...

Ἄσχιον, Κυριακῆν, ὅσοι τὸν ἠγάπησαν καὶ τὸν ἐνόησαν, κ' ἐκεῖνοι, ποῦ ἐσυνήθισαν νὰ τὸν θαυμάζουν, θὰ συνέλθουν εἰς τὴν μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, διὰ νὰ ράνουν μετὰ τὰ ἔσχατα μύρα τῆς ἐκπνεύσεως ἀνοιξέως καὶ τὰ θερμότερα δάκρυά των τὸν νεκρὸν τάφον, ποῦ τόσο προόρως τὸν ἐσκέπασε.

Α. Μ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Π. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ

Κατ' αὐτὰς ἐτελεύτησεν ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐγκατέστη οἰκογενειακῶς, ὃ γνωστός ἐνταῦθα τραπεζίτης Φίλιππος Π. Ἀναγνωστίδης. Ὁ μεταστάς, τύπος ἐναρέτου πολίτου, ὑπῆρξεν εὐεργετικὸς εἰς τὸν οἰκογενειακὸν καὶ τὸν περὶ αὐτὸν κύκλον, οἱ ὁποῖοι, βαρυσταλοῦντες, θὰ ἀναμνησκονται τῆς πολυετοῦ δράσεώς του.

Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὴν ἀφωσιωμένην σύζυγόν του, ἡ ὁποία εἰς τὸ πλευρὸν του μετὰ στοργῆς παρηκολούθει τὸς φάσεις τῆς τελευταίας ἀσθενείας του, καθὼς καὶ τοὺς γαμβρούς καὶ τοὺς ἐνταῦθα ἀδελφούς του.

ΠΕΡΙΠΘΙΟΣ

Τὰ καλλίτερα κρασιὰ, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Φερμυνητζίδης, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Συναυλία. — Ὑπομνήσκομεν, ὅτι οὔριον, Κυριακῆν, 2 1/2 μ. μ., εἰς τὴν Τευτόνιαν δίδεται ἡ προαγγελθεῖσα συναυλία τοῦ κ. Ὀδυσσ. Σεμίρη μετὰ πρόγραμμα ποικιλώτατον καὶ ἐκλεκτόν. Πιστεύομεν, ὅτι πλείστοι θὰ σπεύσωσιν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην ὀπλόαυσιν.

Μνημόσυνον. — Κατανυκτικώτατον ἐτελέσθη τὴν Κυριακῆν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας τὸ ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου Ἰωάννου Γ. Τριανταφυλλίδου, ὅστις, μακρὰν τῶν προσφιλῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν, παρὰ τὰς περιθάλψεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προσφιλοῦς του θείας, παρέδωκεν ἐν ψυχῆς γαλήνῃ τὴν ὑστάτην του πνεύνη μετὰ βραχεῖαν, πλὴν πολυώδυνον νόσον. Οἱ πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῆς τόσον-σκληρῶς δοκιμασθείσης οἰκογενείας, ὅσον καὶ οἱ συνάδελφοι τοῦ ἀοιδίου, προσήλθον ἄθροοι, ὅπως διατρανώσωσιν, ἀπαξ ἔτι, πόσον ἠγάπων τὸν ἀτυχῆ νέον, ὅστις ὑπῆρξε παράδειγμα υἱκῆς καὶ ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως. Κατὰ τὸ μνημόσυνον παρόστη ἐν σώματι ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Εἰσοδίων, τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς ὁποίας ὁ γὰρ εἶχε καταλλήλως διακοσμηθῆ τῇ φρονιδί τοῦ ἀκαμάτου διευθύνοντος γραμματέως κ. Σταύρου Νεοκόσμου, καταβαλόντος πρὸς τοῦτο πολλὰς προσπαθείας. Ἐπίσης παρόστη ὁ κ. Α. Τζάλας ἐξ ὀνόματος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τῶν Χίων, ὁ διευθυντῆς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίας τῆς Τουρκίας κ. Λέον Courdoudji, πλείστοι ἐκ τῶν τμηματαρχῶν καὶ ἀνωτέρων ὑπολλήλων τῆς Αὐτ. Ὀθωμ. Τραπεζίας, καὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίας τῆς Τουρκίας, καὶ πολλοὶ κυρία καὶ κύριοι, ὁμογενεῖς καὶ ξένοι. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου, οἱ προσελθόντες ἀνῆλθον εἰς τὸ ἐπιτροπικόν, εἴθα ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Μπέγιογλου κ. Χριστοφόρος συνελπηθή καταλλήλως τοῖς γονεῖς καὶ ἀδελφούς, ὃ δὲ κ. Δημ. Σωφρονιάδης διὰ συγκινητικῆς προσφωνήσεως. Τοῦ μακαρίτου Ἰωάννου Γ. Τριανταφυλλίδου εἴη αἰώνια ἡ μνήμη. — Α. Ο.

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας, ζητεῖ κατ' οἶκον παραδόσεις. Συνιστᾶται ἰδιαίτερος ὑπὸ τοῦ 'Ασ' Όλα' Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δίοδος Τοῦνελ, ἀρ. 5.
'Εν αὐτῷ θὰ εὕρετε προθυμίαν, ταχύτητα, ἀφθονίαν ὑλικῶν καὶ τιμὰς εὐθηνοτάτας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Εἰδοποιήσεις

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Δάλια, Χαῖρλῆ χάν, ἀρ. 11. Εἰσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χανίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προείδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποσταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

— Ποῦς βλάκας εἶπε, ποῦ ἡ γυναῖκες εἶναι τὸ ἀδύνατον φύλον;

— Τί σημαίνει ἡ λέξις φλύαρος;
— Δὲν εἰξεύρω, παιδί μου, ρώτησε τὴν μαμὰ σου.

» ΕΥΘΥΜΑ «

Πρὸ παντός.

— Ὁ τραπεζίτης X εἶναι ἀρκετὰ ἐξησφαλισμένος· ἔχει βάλει κάτι τι κατὰ μέρος, ὥστε δὲν φοβίται.
— Πρὸ παντός τὴν συνείδησίν του.

Ὁφειλή.

— Δάνεισέ μου, σὲ παρακαλῶ, μιά λίρα.
— Δὲν ἔχω, παρὰ μόνον μισή.
— Τότε δόσε μου τὴν αὐτὴν καὶ θὰ μοῦ χρεωστῆς τὴν ἄλλη.

Δὲν ἐδιάβασα.

— Καὶ τί ἐπαίξαν χθὲς στὸν κινηματογράφο, ποῦ πήγατε; δράμα ἢ κωμῳδίαν;
— Δὲν εἰξεύρω, δὲν ἐδιάβασα τὸ πρόγραμμα.

Βεβαιότης.

— Ἄν ἦμην πλούσιος, δεσποινίς Διμιλία, θὰ μ' ἀγαπούσατε;
— Δὲν εἰξεύρω, κύριε, ἀλλ' ἀσφαλῶς θὰ σὰς ἐνυμφανόμην.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ εὐρύχωροι ἐξοχικαὶ οἰκίαι εἰς συμφορούσας τιμὰς ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καρύτη ἐν Ἀντιγόνῃ. Ὑδρῶ πόσιμον ἀφθονοὺν καὶ θαλάσσια λουτρά εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐνοικιαστῶν. Ἡ γραφικὴ τοποθεσία, μὲ τὴν θάλασσαν ἀπ' ἐνὸς καὶ τὰ σύσκιον πεύκη ἀπ' ἑτέρου, καθιστᾷ τὰς οἰκίας ταύτας μοναδικὰ θέρετρα.

Δοκιμαστικῶς.

Ἡ γραία ἀσθενῆς. — Γιατρὲ μου, σῶσέ με ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καταραμένους ρευματισμοὺς.
Ὁ ἰατρός. — Μὴ φοβᾶσαι, πάρε αὐτὴν τὴν ἄλοιφην καὶ τρίβε τὰ πόδια σου δύο φορές τὴν ἡμέραν· σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ἂν θὰ ἴδῃς βελτίωσιν, διότι, ξέρεις, καὶ ἐγὼ ἔχω ρευματισμοὺς, διὰ νὰ τὴν χρησιμοποίησω τότε...

Ὁ μόνος τρόπος.

Μεταξὺ μισηλίκων:
— Ἀκόμη ἓνα ἔτος! Τί δυστυχία τὰ γίνεται κάνεις γέρος!
— Καὶ ὅμως εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ ζῆς κάνεις πολὺ.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΔΗΜΑΡΧ. ΚΗΠΟΥ ΜΗΜΑΤΑΚΙΩΝ

Ἐναρξίς τοῦ Κινηματογράφου τούτου μὲ νέον ἐκλεκτὸν καὶ καλλιτεχνικὸν πρόγραμμα, τὸ ὅποιον τοῦ λοιποῦ θὰ ἀλλάσῃ δις τῆς ἑβδομάδος. Ἐν αὐτῷ διακρίνονται:

Ο ΒΩΜΟΣ ΜΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ,

μεγαλὸν δράμα σύγχρονον εἰς τρεῖς μεγάλας, πλήρεις ἐνδιαφέροντος, πράξεις, μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν Μάριον Μπονάρο.

Μεθ' ὃ προβάλλεται τὸ ἔργον:

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,

μεγαλὸν ἐπίσης δράμα εἰς τρεῖς πράξεις γοητευτικῆς. Μουσικὴ τελείως κατηρητισμένη συμπληροῦν τὴν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

Οἰκονομία.

Ὁ ὑπηρετής, ζητῶν κάτι μ' ἀναμμένο κερί:
— Ἐκατὰ δύο γροσιῶν κερί διὰ νὰ βρῶ τὴν δακάρια, ποῦ ἔπρεπε τῆς κυρίας. Αὐτὸ εἶναι νὰ εἶναι κάνεις οἰκονόμος.

Τὸ ὑποφέρει.

Κάποιος παχὺς κύριος ἀνοβαίνει καὶ κάθεται εἰς ἓν τραμ.
— Πόσον τὸ πάχος τοῦ κυρίου αὐτοῦ μοῦ εἶναι ὀχληρόν! ἐπιθύρῃς μία ἐπιβάτις εἰς τὸ αὐτὸ μιάς ἄλλης.
— Μπᾶ! παραπονεῖσθε, κυρία μου, τῆς εἶπε τότε ὁ παχὺς κύριος, ποῦ θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας! Τί νὰ εἶπω ἐγὼ, ποῦ μ' ἐνοχλεῖ εἴκοσι χρόνια τώρα;

La Lumière Electrique Etablissements d'entreprises electro-techniques. (Λὰ Λουμιέρ Ἐλεκτρικ)

Ἐργοληπτικὰ Καταστήματα παντοειδοῦς ἠλεκτροτεχνικῆς ἐγκαταστάσεως.
ΓΡΑΦΕΙΑ: Τραπεζιῶν Χάν, ἀρ. 10-12.
ΑΠΟΘΗΚΗ: Ὁδὸς Τελωνείου, ἀρ. 27.

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,
παραπλευρῶς τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀνααιμικούς.
Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, ἀριθμ. 52